

BIBLICKÉ ÚKOLY

II. čtvrtletí 1976

K BOŽÍMU OBRAZU

K Božímu obrazu

Zákl. verš: 1 Moj 1,27

Písmo líčí člověka jako bytost stvořenou „k obrazu Božímu“. V tomto výrazu je celá podstata člověka — jeho původ, přirozenost i určení. Co však tento výraz skutečně znamená?

Byli by pisatelé bible tak často použili tohoto výrazu, kdyby člověk nemohl pochopit jeho pravý význam? Byli by připomínali důležitost obnovy člověka k obrazu Stvořitele, kdyby nebyli současně řekli, jaký to má význam? Byla by E. G. Whiteová tak důsledně psala o obnově Božího obrazu v člověku, jako o Ježíšově vykupitelském díle, kdybychom nepochopili význam tohoto výrazu? Popis Adáma, prvního člověka stvořeného k Božímu obrazu, může být nejasný, ale po prvním Adamovi přišel druhý Adam. V Kristu, jež Písmo nazývá pravým obrazem Boha, nacházíme dokonalý vzor pravého člověka (Kol 1,15). Důkladným zpytováním slova Božího a zájmem o život a osobnost Ježíše Krista jako pravého obrazu Božího, můžeme dospět k jádru významu slov „Boží obraz“. Podle E. G. Whiteové „výchova, kterou máme získat zpytováním Písma, znamená poznání plánu spasení. Taková výchova vede k obnově Božího obrazu v člověku.“

1. Člověk je bytost stvořená. Sk 17, 26—28

V jádru každý verš Písma, který se zmiňuje o člověku jako o Božím obrazu, říká toto: Život člověka je závislý na Bohu. Člověk nežije sám od sebe.

Kterým událostem připisuje bible původ života v člověku? 1 Moj 2,7

Jakými obrazy zdůrazňuje Písmo závislost člověka na jeho Tvůrci? Iz 64,8

Jaký je význam stromu života? 1 Moj 3,22—24

Strom života představuje Kristovu péči o Boží děti. Tím, že Adam a Eva jedli z tohoto stromu, uznávali svoji závislost na Bohu. Člověk byl stvořen k obrazu Božímu. Jeho přirozenost byla v souladu s vůlí Boží. Jeho láska byla čistá, jeho touhy a chuť byly pod vládou rozumu. Člověk byl svatý a šťastný v životě k obrazu Božímu a v dokonalé poslušnosti vůči Boží vůli.

2. K Boží slávě.

Proč byl člověk stvořen? 1 Kor 6,19.20

Jestliže všechno stvoření zvěstuje Boží slávu, jaký je rozdíl mezi tím, když Boha oslavuje člověk, nebo když ho oslavuje ostatní stvoření? Ž 19,1—6; Řím 15,5.6

Při stvoření „k Božímu obrazu a jeho slávě“ dostali Adam a Eva výbavu úměrnou jejich vznešenému určení. Svým půvabným a souměrným zjevem, pravidelnými a krásnými rysy, odleskem kypícího zdraví, radosti a naděje ukazovali podobu svého Tvůrce. Ale podobnost se neprojevovala jen ve vnějšku, v tělesném zjevu. Sláva Stvořitele vyzářovala z každé duševní schopnosti.

Mnozí lidé nechápou cíl, pro nějž byli stvořeni. Nechápu, že cílem je láska k lidem a chválení Boha, a ne lidská samolibost a sláva. Když Bůh stvořil člověka k svému obrazu, stvořil jej podle vlastního záměru. Čím déle by byl člověk žil, tím plněji měl zjevovat Boží obraz a tím dokonaleji odrážet slávu Stvořitele.

3. Boží pečeť.

Jakou pečeť dal Bůh na svůj obraz a proč? 2 Moj 20, 8—11

Význam soboty jako památka stvoření spočívá v tom, že stále živě připomíná pravý důvod, proč máme Bohu

vzdávat poctu: on je totiž Stvořitelem a my jsme jeho stvoření. Sobota patří k základům Boží pocty, protože o této slavné pravdě poučuje tak výrazně, jako žádné jiné ustanovení. Pravý základ každé bohoslužby, tedy nejen sobotní, spočívá v uvědomění si rozdílu mezi Stvořitelem a stvořením. Právě proto dal Pán Bůh v ráji sobotu, aby lidem stále připomínal tuto pravdu. Kdyby se sobota byla všeobecně zachovávala, byly by myšlenky a city lidí směřovaly ke Stvořiteli jakožto cíli úcty a bohoslužby, a nebylo by modloslužebníků.

4. Muž a žena.

To, že člověk nebyl stvořen jako jeden jedinec, ale jako jedinci dva, má určitý smysl. Boží obraz je množný, tj. má více výrazových možností. Povšimněme si znění verše: „Muže a ženu stvořil je... a nazval jméno jejich Adam“.

Hebrejšтина používá pro jméno Adam a slovo „člověk“ tentýž výraz. Překlady Písma používají v uvedených verších název „Adam“, jinde uvádějí výraz „člověk“.

Z kterých slov Písma lze soudit, že Boží obraz zahrnuje společenství muže a ženy? 1 Moj 1,27.28; 2,18—24

Muž a žena jsou dva vzájemně se doplňující způsoby existence osobnosti člověka. Podle biblického náhledu na člověka jsou muž a žena bytostí stvořené pro vzájemný vztah, vzájemnou potřebu, vzájemné doplňování se a obohacování. Lze to také pozorovat v každodenním křesťanském vztahu muže a ženy. Jejich sounáležitost se nazývá „člověk“ stvořený k obrazu Božímu.

5. Ovládat zemi. 1 Moj 1,26

Celé stvoření má určitý záměr. Po dokončení určité části stvořitelského díla řekl Pán Bůh: „A viděl Bůh, že je to dobré,“ což značí, že to vyhovovalo určitému záměru, pro který to Bůh stvořil. Ze záznamu o stvoření můžeme

také vyvozovat, že každý stvořitelství čin byl záměrnou přípravou pro další čin. Vrcholem stvoření byl člověk, obraz Boží, ten, pro něž to všechno bylo stvořeno. Měl ovládat zemi i všechno, co je na ní.

Který vznešený úkol svěřil Bůh člověku ve vemíru?
Ž 8,5.6.7

Jakými prostředky a kdy lidé opět vládnou zemi? Zj 5, 9.10; 3,21

Bůh nás obdařil mocí podobnou v jistém smyslu moci jeho. Do jisté míry můžeme ovládat síly přírody. Tak jako Pán Bůh povolal z chaosu krásnou zemi, tak také my můžeme z hříchem porušeného světa směřovat k pořádku a kráse. A třebaže dnes je vše poskvěněno hříchem, přece můžeme se radovat z dokonání díla, tak jako se radoval Pán, když při pohledu na krásnou zemi řekl: „Velmi dobré.“

6.. Podmaňte si ji. 1 Moj 1,28

K podstatě Božího obrazu patří to, co je nejvýstižněji vyjádřeno v 1 Moj 1,26.28, tedy vztah člověka k přirozenému světu. Ovládnout zemi, vládnout nad Božím stvořením, přednostní právo naplnit zemi, pracovat, tvořit, budovat a vynalézat, to vše jasně patří k pravé přirozenosti člověka. V tomto ohledu je člověk skutečně obrazem svého Stvořitele, který naplnil zemi novým životem a stále všechno udržuje. Jan 5,17

O jaké výsadě se mluví v 1 Moj 2,15?

Boží příkaz Adamovi, aby zahradu „obdělával a ostříhal ji“, je skutečným základem vši pěstovatelské činnosti v nejširším slova smyslu.

Co bude podle náznaku Izaiášova proroctví dělat člověk také na nové zemi? Iz 65,21—23

Bůh ustanovil práci jako dobrodíní pro člověka, jež zaměstná jeho mysl, posílí jeho tělo a rozvine jeho schopnosti. V duševní a tělesné činnosti našel Adam jednu z největších radostí svého života. Náš Stvořitel, který věděl,

co přinese člověku štěstí, určil Adamovi práci. Opravdovou radost ze života nalézají jen pracující muži a ženy.

2. úkol — dne 10. dubna 1976

Ježíš jako příklad Božího obrazu

Zákl. verš: Řím 8,29

Biblický výraz „obraz Boží“ má více významů. Lze je zahrnout do tří skupin: 1) Člověk je Boží dítě stvořené k Boží slávě. 2) Člověk nebyl stvořen sám pro sebe, ale pro společenství s bližním. 3) Člověk obdržel vládu nad zemí a moc ovládat přírodu. E. G. Whiteová vysvětluje výraz „k obrazu Božímu takto: „Bůh stvořil člověka jako vznešenou bytost. Pouze člověk byl stvořen k Božímu obrazu a může mít podíl na božské přirozenosti, na spolupráci se svým Tvůrcem a na uskutečňování jeho plánů.“

Tyto myšlenky objasňují běžně zastávaný názor, že Boží obraz se týká schopnosti člověka myslet a mluvit, tedy jeho tělesného zjevu i jeho „duše“. To vše je důležité, aby člověk jednal jak se sluší na Boží obraz. Hlavním smyslem Božího obrazu je, aby se schopnosti člověka uplatnily ve směru lásky. Lze z toho usuzovat, že člověk může také smýšlet, mluvit i jednat odbojně. Osoba Ježíše Krista je normou, kterou lze vysvětlit Boží obraz. Písmo o něm svědčí, že byl pravým obrazem Božím a tudíž vzorem, který máme následovat, abychom byli obnoveni k jeho obrazu. Jen v Ježíši poznáváme, co z nás chtěl Pán Bůh mít a jen v něm a skrze něho budeme obnoveni k obrazu našeho Tvůrce. Kristus přišel na svět a poslušně se řídil vůlí Otce zvláště proto, aby lidem ukázal, co z nich chce Pán Bůh mít a čím se mohou stát.

1. Syn Boží. Mat 16,15.16

Také dnes nás oslovuje Ježíšova otázka: Za koho pokládají lidé Syna člověka? Dnešní svět reaguje na tuto otázku právě tak různě jako za dob Pána Ježíše.

Na základě čeho lze říci, že Ježíš je Syn Boží? Mat 9,1—8

Kdokoli se setká s Ježíšem Kristem, poznává v něm jedinečnou, zcela výjimečnou osobnost. Také jeho nepřátelé uznávají, že se lišil od ostatních lidí autoritou, mocí, charakterem a svatostí. Písmo svědčí, že Ježíš je Bůh. Odpoouštěl lidem hříchy, a proto se tázali, kdo mimo Boha může odpoouštět hříchy? Mar 2,5—7

Proč je nutná víra v Ježíše jako Božního Syna? Jan 17,3

2. Slovo se stalo tělem. Jan 1,1.3.14

Ježíš byl současně Bůh i člověk. Podle slov Písma vzal Ježíš na sebe podobu člověka, naše tělo i krev, naši přirozenost. Fil 2,6.7

Kristus nevzal nějak zdánlivě na sebe lidskou přirozenost, stal se skutečně člověkem. Ježíš lidskou přirozenost skutečně vlastnil, byl synem Marie, byl potomkem Davídivým.

Jaký důkaz uvádí Písmo, že Ježíš byl skutečným člověkem s lidským tělem a krví? Jan 4,6.7

Ježíš se narodil ve všem podoben svým bratřím. Stal se tělem tak jako my. Míval hlad a žízeň a býval unavený. Sytil se potravou, osvěžoval se spánkem. Sdílel úděl člověka.

Proč se Bůh stal člověkem? Luk 19,10

3. Byl bez hříchu. 2 Kor 5,21

Mnozí tvrdí, že je nemožné, aby byl Kristus podlehl pokušení. Pak by se ale nebyl mohl octnout v postavení Ada-

mově a nebyl by mohl zvítězit tam, kde Adam padl. Kdybychom my museli na kterémkoli poli podstupovat těžší zápas, než jaký podstoupil Kristus, pak by nám nemohl přispět ku pomoci. Náš Spasitel však vzal na sebe lidskou přirozenost se všemi jejími sklony.

Mohou lidé dosáhnout Ježíšův bezhříšný život? 1 Petr 2,21.22

Na rozdíl od těch, kteří tvrdí, že Kristus žil bezhříšným životem proto, že býval Bohem, Písmo dokazuje, že Ježíš se stal „druhým Adamem“ a svůj život žil jako člověk v dokonalé poslušnosti vůči Bohu a z lásky k bližním. Nepoužil žádnou jinou moc, než jakou může obdržet každý, kdo je vírou obnoven v Boží obraz. Tutéž lidskou přirozenost, jakou měl Ježíš, mají mít podle Boží vůle také jeho následovníci.

Kristus odčinil Adamův strašný pád, dosáhl dokonale poslušný charakter a lidem ukázal příklad, aby ho mohli napodobit.

4. Pokořil se. Fil 2,5—8

V jaké síle žil Ježíš dokonale poslušným životem? Jan 5,30

Ježíš řekl svým učedníkům, že sám od sebe nemůže nic dělat a všechno, co dělá, je výsledkem jeho výhradního odevzdání se Bohu-Otci. Přitom dodal: „Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé, protože beze mne nic nemůže učinit.“ (Jan 15,5) Věřící člověk může žít přiměřeně svému povolání k obrazu Božímu jedině tehdy, jestliže uzná, že bez Krista nemůže nic učinit.

Co pokládal Ježíš za cíl svého života? Jan 17,1—4

Ježíš mohl být člověkem, jakým byl, proto, že se zcela odevzdal do vůle Boží, žil v bezvýhradné závislosti na Bohu, důvěřoval mu a ve všem jej poslouchal. Tím se liší od nás, a proto nás vyzývá, abychom mu byli podobní.

Tak jako nádoba má být ke cti hrncíře, tak také obraz má zjevovat slávu toho, koho zpodobňuje.

5. Život služby.

Co řekl Ježíš o smyslu svého života? Mat 20,26—28

Které příklady z Ježíšova života svědčí, že sloužil lidem bez výhrad? Sk 10,38

Ježíš nám jasně ukázal, že Boží obraz se uskuteční v životě v úplné podřízenosti se Bohu a bezvýhradné službě lidem. Jako Boží obraz žije člověk k Boží slávě a pro službu bližním. Tyto dvě stránky života jsou neodlučitelné.

Jaký vztah je mezi naší službou Bohu a službou bližním? Mat 25,31—46

Následovníci Kristovi se nesmějí cítit odtrženi od světa kolem nich. Jsou částí velké lidské rodiny a nebe se na ně dívá jako na bratry hříšníků i svatých. Kristova láska zahrnuje padlé, pobloudilé i hříšné; a každý laskavý skutek, který přispěl k povznesení padlé duše, každý skutek milosrdenství přijímá Kristus, jako by byl prokázán jemu.

Mnozí z těch, kteří vyznávají jméno Kristovo, zapomínají na to, že křesťané mají představovat Krista. Dokud se v denním životě neobětujeme pro blaho druhých, v rodinném kruhu, ve svém okolí pro své bližní, v církvi a všude jinde, pak nejsme křesťany ať vyznáváme cokoli.

6. Vítr i moře ho poslouchají. Mat 8,26.27

Tato zkušenost ukazuje na třetí charakteristický rys Pána Ježíše, který byl pravým obrazem Božím. Mimo to, že žil životem úplné závislosti na svém Otci a nezištně sloužil lidem, má ještě moc nad vesmírem. Ovládá vítr i moře, poslouchá ho příroda živá i neživá.

Které jiné příklady o Ježíšově ovládnutí přírody máme v Písmu? Luk 5,1—7

Co je hlavní překážkou pro člověka při uskutečňování jeho vlády nad přírodou? Mat 14,28—32

Když se Ježíš probudil uprostřed bouře, byl naprosto klidný. Nebylo ani stopy strachu v jeho slovech, ani v jeho pohledu, protože nebylo strachu v jeho srdci. Neoddával se však klidně odpočinku proto, že byl nadán všemohoucí mocí. Nebyl to „Pán země, moře a nebes“, který tu klidně odpočíval. Tuto moc odložil a praví: „Já nemohu sám ze sebe činit nic.“ (Jan 5,30) Důvěřoval v moc Otce. Ježíš odpočíval ve víře — ve víře v lásku a péči Boží. Proto moc jeho slova, jež utišilo bouři, byla moc Boží.

3. úkol — dne 17. dubna 1976

Tělo a Boží obraz

Zákl. verš: Žid 10,5.7

V Písmu výraz „Boží obraz“ se nevztahuje pouze na to, co člověk má, ale rovněž na to, čím je; nejen na jeho schopnosti nebo přívlastky, ale rovněž na jeho činnost, charakter a vztahy. Někteří z toho vyvozovali, že tělesná přirozenost člověka, lidské tělo, nemá žádný význam. Písmo však tělesnou existenci člověka nijak neznehodnocuje a nepohrdá jí. Naopak, tělo se všemi svými vlastnostmi je nástrojem, skrze nějž se člověk stává Božím dítětem, spolubližním a vládcem mezi Božím stvořením.

Pohled na Ježíše potvrzuje tento názor. On vzal na sebe naši hříšnou přirozenost, lidskou přirozenost v jejím padlém stavu, se všemi slabostmi klesajícího lidstva. A přece byl bez poskvrny a hříchu. Byl dokonalým obrazem

Božím. Je tedy jasné, že třebaže je naše tělo slabé a křehké a nese všechny stopy hříchu, přece můžeme být obrazem Božím, jak nám to ukázal Kristus svým životem.

Pisatelé biblické zvěsti nerozlišují mezi osobností člověka, jeho charakterem nebo jeho vztahem k Bohu a k bližním na straně jedné a tělesným zjevem a jeho vlastnostmi na straně druhé. Biblickou představu o člověku lze vyjádřit takto: člověk n e m á tělo, o n j e tělo.

1. Člověk je tělo.

Jaký význam má slovo tělo? Job 10,11

Hebrejský výraz *basar*, což značí „tělo“, představuje Boží dar tělesného uspořádání člověka. Je to prostředek umožňující společenství s Bohem a bližním; prostřednictvím těla naplňuje člověk své božské povolání a určení. Tělo (*basar*) patří neodlučitelně k člověku jako k Božímu obrazu.

Jaký další význam má slovo „tělo“ ve Starém zákonu? 1 Moj 7, 17.19

Tělo (*basar*) mají lidé i zvířata. To vše je Božím stvořením, a to je také význam slova „tělo“. V tomto smyslu je člověk zcela odlišný od Boha.

Všimněme si, že tělo — *basar* — zde naprosto neznamená něco podřadného, zlého nebo hříšného. Protože však člověk je slabý a smrtelný, bibličtí pisatelé pokládali spoléhání se na tělo, tzn. na sílu a schopnosti vlastní nebo jiných, za bláznovství (Jer 17,5). Rozpor není mezi zlým tělem a dobrou duší anebo duchem, ale mezi člověkem, který spoléhá na sebe a člověkem, který spoléhá na Boha. Člověk je tělo. To však neznamená nic zlého, je to výzva, aby spoléhal jedině na Boha, svého Stvořitele.

2. Jedno tělo. Ef 5,31

Písmo poprvé používá výraz „tělo“ na zdůraznění, že člověk je společenská bytost, že obraz Boží znamená po-

spolitost a solidaritou dvou nebo více lidí. Být jedno tělo se nevztahuje pouze na biologickou jednotu muže a ženy, ale na skutečnost, že jsou jednou rodinou, že tvoří jedno příbuzenství a jedno společenství. V manželství se novým svazkem překonává vztah starý, který měl člověk k členům rodiny, v níž vyrůstal.

Jak nám může v životě pomoci tělesná sounáležitost?
1 Moj 37,27

O Kristově vztahu k jeho lidu je uveden krásný příměř v zákonech daných Izraeli. Když se nějaký Žid musel pro chudobu rozloučit se svým dědictvím a prodat se do otroctví, připadla povinnost vykoupit ho i s dědictvím tomu, kdo mu byl příbuzensky nejbliž. (Viz 3 Moj 25,25; Rut 2, 20) Podobně i úkol vykoupit nás a naše dědictví, jež jsme ztratili hříchem, připadl tomu, kdo je nám „nejbližší“. Právě aby nás vykoupil, stal se Kristus naším nejbližším příbuzným. Náš Spasitel je nám bližší než otec, matka, bratr, přítel či milý.

3. Chrám svatého Ducha. 2 Kor. 6,19.20

Písmo nepřipisuje tělu žádný náznak zla a nepokládá je za něco podřadného nebo nemravného. Naše tělo je skutečně Božím darem, chrámem k jeho slávě.

Co praví Nový zákon o Kristově těle? Luk 24,39

Ježíš byl skutečným člověkem. Měl podobné tělo jako jeho současníci. Užíval lidské schopnosti, vždyť jen tak mu lidé mohli rozumět. Žil Božím charakterem v lidském těle, které mu připravil Bůh. Byl světu požehnáním, protože jako člověk žil Božím životem a tak dával najevo, že má moc spojit lidstvo s božstvím.

4. Živé stvoření.

Co znamená „dech života“? 1 Moj 2,7

K vyjádření slova „dech“ se v hebrejštině nejčastěji užívá výraz *ruach*. Je to náznak života v člověku i ná-

znak Boží moci v přírodě a v říši zvířat. Člověk se hýbe, sedí, myslí, cítí a směje se, protože Bůh mu k tomu dává moc, r u a c h .

Biblické výrazy se nejednou vymykají našemu rozlišování. Nejenže mají více než jeden výraz, ale často jsou různě používány. Výraz r u a c h může znamenat: dech i duch.

Kdo je majitelem ducha člověka? Kaz 12,7

5. Duchovní vzrůst. Luk 1,80

Nový zákon potvrzuje a objasňuje učení Starého zákona o lidském duchu. Řecký výraz *pneuma* má ve vztahu k člověku tentýž význam jako hebrejské slovo *ruach* a znamená: 1) dech života (Mat 27,40; 1 Petr 3,4); 2) nástroj, který člověku umožňuje obecnství s Bohem (Luk 1,47.80). Tento druhý význam je zvláště silně rozvinut ve spisech apoštola Pavla. Řím 1,9.

Výraz duch má svůj plný význam ve slově život. Pouze když člověk dostane ducha, Boží dech života, stane se živou bytostí. Žádný však nemá žít jen pro sebe, ale k slávě Boží a k službě spolubližním. Moc k tomu získává od Boha skrze Ducha svatého. Člověk je pak novým stvořením, nemá jen ducha, ale také Ducha svatého, jak to bylo jasně zřejmé v životě Ježíše Krista.

Jaký vztah je mezi duchem člověka a duchem Ježíše Krista? Řím 8,1—17

6. Svoboda. 2 Kor 3,17

V čem se projevila svoboda Adama? 1 Moj 2,17

Bůh mohl stvořit člověka, který by neměl sílu přestoupit jeho zákon. Mohl zadržet Adamovu ruku, aby nemohla sáhnout po zapovězeném ovoci; člověk by pak nebyl svobodnou bytostí, nýbrž pouhým automatem. Bez možnosti svobodné volby by jeho poslušnost nebyla dobrovolná, ale vynucená. Jeho povaha by se nemohla vyvíjet.

Co podle Izaiášova proroctví měl vědět Emmanuel? Iz 7,14.15

Člověk byl stvořen bez náklonnosti k zlému anebo touhy poznat zlé. Svou volbou měl Adam svobodně potvrdit, že Bůh je jeho stvořitelem a on že je Božím stvořením. Člověk byl stvořen k tomu, aby oslavoval Boha. Svoboda sama o sobě není cílem. Svoboda umožňuje člověku splnit původní povolání a záměr.

Jak můžeme dnes co nejlépe využít svou svobodu? Gal 5,1.13

4. úkol — dne 24. dubna 1976

Duše a Boží obraz

Zákl. verš: Luk 12,19.20

Celá staletí byl křesťanský pohled na člověka silně ovlivněn spisy řeckého filosofa Platona. Podle něj se člověk skládá ze dvou částí: nesmrtelné duše a smrtelného těla. Tyto dvě části pokládal za zcela rozdílné: jedna je věčná a dobrá, druhá je zlá, slabá a pozemská. Pro Platona je duše během pozemského života v lidském těle jakoby ve vězení, z něž se po smrti vysvobozuje. Uvedený filosof mluví o těle jako o „prameni nekonečného utrpení“ a věří, že čisté poznání čehokoli dosahuje člověk teprve tehdy, když duše opustí tělo.

Písmo nazývá tělo „chrámem ducha svatého“ (1 Kor 6,19). Stvořil je Bůh a není žádným vězením duše. Může být větší protiklad mezi představou těla jako vězením duše a biblickým názorem na tělo jako chrámu Božího?

V dnešním úkolu budeme uvažovat o biblickém názoru na duši a tělo.

1. Živá duše. 1 Moj 2,7

Slovo duše (nefeš) ve Starém zákonu znamená život a živý organismus, tedy celou bytost.

2. Duše a život. Mar 10,45

Řecký výraz *psyché* — duše — v Novém zákonu vyjadřuje totéž, co hebrejské slovo *nefeš* ve Starém zákonu. Znamená každý živý organismus (Zj 16,3), sám život (Luk 12,22.23), celou bytost (osobu) i osobnost (Řím 13,1), vnitřního člověka, jeho touhy, pocity, smýšlení, cítění atd. (Mar 14,34). Avšak i pak, když slovo duše (*psyché*) znamená zvláštní stránku člověka, nikdy neoznačuje oddělitelnou, nezávislou rozumovou část člověka jako v řecké filosofii.

Jaký význam má slovo „duše“ v podobenství o nemoudrém boháči? Luk 12,16—23

Jaký význam má slovo „duše“ v ep. Jak 5,20; 1 Petr 1,9,4,19; Zj 6,9?

Souhrnem lze říci, že v Písmu slovo „duše“ znamená celého člověka, živého nebo mrtvého. Slovem *nefeš* „duše“ označovali Židé také „mrtvolu“.

Písmu je cizí představa, že „duše“ může žít odděleně od těla nebo že má nesmrtelnou podstatu.

3. Duše a tělo. Mat 10,28

V Písmu výrazy tělo i duše jednotlivě znamenají celého člověka. Ani jeden z výrazů není víc na úkor výrazu druhého. Písmo říká, že při smrti člověka duše umřela anebo že člověk umřel.

Ve Starém i Novém zákonu se výraz „duše“ častokrát vztahuje zvláště na vztah člověka k Bohu, zatímco slovo „tělo“ představuje člověka jako stvoření, na rozdíl od Boha, stvořitele a dárce života. Ježíšovi současníci tak také chápali jeho slova, když jim říkal, aby se nebáli těch, kteří mohou ohrozit jejich tělesnou existenci, oloupit je

o majetek nebo je také zabít. Vždyť ani smrt je nemůže odloučit od Boha! Měli se však bát Boha, od něž je závislý celý jejich život. Být od něho odloučen, tj. ztratit duši, je nejhorší. Máme tudíž hlídat si vlastní duši, tedy svůj vztah k Bohu.

Jaký význam má 1 Tes 5,23?

Co znamená Luk 10,27?

4. Duše a duch. 1 Kor 15,45.47—49

Co znamenají slova „duše“ a „duch“ a jaký je jejich vzájemný vztah v uvedených verších?

Písmo praví, že Adam byl stvořen z prachu země a trvale se to odráželo ve významu jeho jména (hebr. „adamah“ = „zem“), i když původ tohoto jména není dosud zcela jasný. Pavel se odvolává na 1 Moj 2,7, když píše: „tak je napsáno“. Biblický názor na člověka lze výstižně vyjádřit výrokem, že Adam byl stvořen jako „živá duše“. Tato „duše“ není existenčně nezávislá, ale zcela odkázána na životodárného ducha Božího. V 1 Kor 15,44 slovo *psychikos* (odvozenina od slova *psyché*) označuje „přirozené tělo“, tj. člověka v jeho pozemské existenci. Adam byl duší na rozdíl od Krista, který je nazván „životodárným duchem“. Člověk sám v sobě nemá původní život, Kristus je však sám životem. Všechn život má původ v něm. Slovo „duše“ se zde vztahuje na jednotlivce, na celého člověka v jeho pozemské existenci. Duch je ona životodárná moc, která člověka činí „duší živou“.

Jaký význam mají slova „obraz nebeského“? 1 Kor 15,49

5. Tělo a krev. Mat 16,16.17

Výraz „tělo a krev“ se ve Starém zákonu nevyskytuje. A přece je jeho význam zakotven v hebrejské představě těla (*basar*) a nikoli v řeckém názoru na porušené a zlé tělo podrobené duši i duchu.

Jaký význam má výraz „tělo a krev“ v novozákonních verších u Mat 16,17; Gal 1,16; Ef 6,12?

Člověk sám od sebe nemá možnost dovědět se o původu zla, o Božím synovství Ježíše Krista a dokonce ani o tom, co v jeho vlastním životě je to nejlepší. Naším jediným pravým zdrojem poznání je Bůh; bez pomoci Ducha Božího v člověku nenalezneme žádný zdroj poznání.

Jaký význam mají slova ve 3 Moj 17,11?

Porovnej zákaz jíst „krev s masem“ ve Starém zákonu se slovy Ježíše u Jana 6,53.54.60

Židům Ježíšovy doby musela se zdát Kristova slova tvrdá, ba dokonce odpudivá. A nejen jim. Jaký je skutečný význam večere Páně?

6. Co je člověk? Žalm 8,5.7.10

Co je člověk? Písmo hovoří o člověku jako o obrazu Božím. Ze studia osoby Ježíše Krista (2. úkol) a z porovnání jednotlivých veršů Písma, které se zmiňují o Božím obrazu (1. úkol), vyplývá, že Boží obraz znamená: 1) člověka jako stvoření, které je zcela závislé na Bohu, 2) člověka jako společenskou bytost — smyslem jeho života je společenství a solidarita s jinými lidmi, 3) člověka jako vládce nad zemí, který je povolán, aby byl správcem Božího stvoření.

Duše, tělo a duch. Z Písma je zřejmé, že výraz „obraz Boží“ se nevztahuje na to, co člověk má, ale na to, čím člověk je. Netýká se jeho schopností nebo přívlastků, ale jeho činnosti, jeho charakteru, obvyklých reakcí a vztahů. Bůh dal člověku ústrojí, schopnosti i prostředky, aby mohl mít společenství s Bohem, aby reagoval na jeho lásku, žil ve společenství s jinými lidmi a ovládl zemi. Naše víra pochází ze slyšení (Řím 10,14) a svým jazykem oslavujeme svého Pána a Otce (Jak 3,7—9). Podobnými nástroji jsou také duše, duch a tělo. A proto podstatou člověka podle Písma je jeho vztah 1) k Bohu, 2) k bližním a 3) k stvořenému světu. Pravý význam má

to, jak naložíme s vlastním tělem, jak použijeme svých rukou, svůj rozum a svou řeč. Stručně řečeno: Jde o to, zda se odevzdáme jako živá oběť posvěcená a uzpůsobená pro Boží službu a k jeho slávě.

5. úkol — dne 1. května 1976

Počátky hříchu

Zákl. verš: Řím 5,12

Co se stalo s dobrým pořádkem Božího stvoření? Čteme, že „Bůh viděl vše, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré“ (1 Moj 1,31). Co zapříčinilo, že později celý svět upadl do zla?

Ve skutečnosti na to není rozumového vysvětlení, protože hřích a zlo nemají opodstatnění ve světě, který Bůh stvořil jako „velmi dobrý“. Písmo se zmiňuje o určitých událostech v nebi i na zemi, které poukazují na počátky zla. Nedává však žádné vysvětlení, proč a jak toto zlo vzniklo. Víme jen, že je zde. Zasahuje celý stvořený vesmír a zvláště člověka. Protože Písmo nevysvětluje, proč na svět přišlo zlo, zdá se beznadějně, abychom sami pátrali po příčině. Všechno filosofování církevních otců a náboženských myslitelů Východu až po dnešní filosofy o původu zla je pouze spekulativního charakteru. Písmo praví, že „celý svět je v moci toho zlostníka“ (1 Jana 5,19). Písmo však otevřeně a jasně hovoří o tom, odkud zlo pochází, co je zlo a jak ovlivňuje naše vztahy k lidem, světu a k Bohu. Ukazuje na strašné působení zla a hříchu a především upozorňuje na východisko z bídy, otroctví, chudoby a smrti. To vše je ovoce působení zla. Biblické

poselství o člověku je poselstvím vysvobození. Vysvobozuje nás ze strachu a pocitu marnosti, ze zla a smrti. Dává nám svobodu volby a společenství, vysvobozuje nás pro lásku, myšlenkovou orientaci a odpovědnou činnost podle Boží vůle a podle vznešeného povolání, které odpovídá naší přirozenosti jakožto Božsmu obrazu.

1. Boj v nebi. Zj 12,7—9

Jaký byl původní stav člověka a vesmíru? 1 Moj 1,31—2,9; Job 31,1—7

Stvořil Bůh satana? Bůh je stvořitelem všeho, a proto se někteří domnívají, že je původcem také hříchu. To je však nesmysl. Zlo není nic stvořeného. Zlo je převrácenost. Bůh nestvořil zlo a ani si je nepřál. Hřích je nesprávný vztah, zavržení dobra, zvrácený vztah mezi stvořením a Stvořitelem.

Která symbolika prorocké řeči nám pomáhá pochopit satana před jeho vzpourou? Iz 14,12; Ez 28,12—15

Není možné vysvětlit původ hříchu, a tím zdůvodnit jeho existenci. Určité náznaky nám však přece do jisté míry pomáhají vystihnout původ a zánik hříchu, aby se plně zjevila spravedlnost a dobrota Božího vztahu vůči zlu. V Písmu není nic jasnějšího nad to, že Bůh naprosto není odpovědný za hřích, že Boží milost neustoupila a že v Boží vládě není žádný nedostatek, který by byl důvodem k odboji. Hřích je vetřelec, jehož přítomnost nelze nijak odůvodnit. Je tajemný a nezodpovědný; ospravedlňovat jej znamená obhajovat jej. Kdyby se jeho existence dala ospravedlnit nebo zdůvodnit, přestal by být hříchem.

2. Hřích pýchy.

Z čeho se zrodil hřích ve vesmíru? Iz 14,13.14; Ez 28,16.17

Písmo praví: „Pýcha člověka snižuje jej“ (Přís. 29,23). Mimo pýchu se Písmo zmiňuje o závisti, ctižádostivosti,

žárlivosti jako o prameni hříchu. Všechno to jsou vlastnosti, z nichž pochází zlo ve vesmíru.

Proti které osobě Božstva se Lucifer zvláště vzbouřil? Zj 12,7—9

Lucifer záviděl čest, kterou Věčný Otec poctil svého Syna a jako kníže andělských zástupců zatoužil po moci, kterou měl jediné Kristus.

Jak ovlivnil Luciferův vztah ostatní anděly? 2 Petr 2,4

Pýcha vzešlá z vlastní slávy stala se živnou půdou touhy po prvenství. Vysoká pocta, již se Luciferovi dostalo, nebyla oceněna jako Boží dar a ani nevyvolala vděčnost vůči Stvořiteli. Svým jasem a vznešeností chtěl se rovnat Bohu.

3. Hřích a milost.

Jaký Boží postoj vůči padlému Luciferovi lze předpokládat z Božího postoje vůči hříšným lidem? Ez 33,11

Ve své velké milosti, jak to odpovídá jeho povaze, snášel Bůh dlouho Luciferovy úklady. Soucitný Stvořitel z lítosti nad Luciferem a jeho stoupenci se snažil odvrátit je od propasti zkázy, do níž se řítili. Jeho milosti však nebylo porozuměno. Lucifer označil shovívavost Boží za důkaz své vlastní převahy. Tak se stalo, že z Lucifera, „světlonoše“, který sdílel slávu Boha a chránil jeho trůn, se přestoupením stal satan, „odpůrce“ Boha a svatých a škůdce těch, jež nebe svěřilo jeho vedení.

Je možné zavrhnout Boží milost? Žid 12,25

Co se přihodilo satanovi, když neustále odmítal Boží milost? Luk 10,18

4. Hřích a spravedlnost

Proč Pán Bůh nezničil původce hříchu, aby tak zabránil vpádu zla na svět? Z knihy Patriarchové a proroci uvedeme čtyři důvody, proč se tak nestalo:

1. Kdyby byl Bůh okamžitě zničil zlo, milióny andělů i obyvatel ostatních světů ve vesmíru by se nikdy nebyly dověděly, zda v satanových obviněních Boha je nebo ne-

ní alespoň něco pravdy. Okamžité zničení původce hříchu mohlo vzbudit dojem, že některá jeho obvinění — zvláště, že Boží zákon je nespravedlivý — jsou pravdivá.

2. Z nesváru, který způsobil v nebi, obvinil satan správu Boží. Bylo třeba času, aby se sám projevil ve svém prohnaném díle. Pravý charakter dobyvatele a jeho skutečné cíle museli poznat všichni.

3. Kdyby byl satan hned zcela zničen, mnozí by pak sloužili Bohu ze strachu a nikoli z lásky. Pro dobro celého vesmíru na věčné časy musí satan plně rozvinout své zásady, aby všechny bytosti viděly v pravém světle jeho útoky na správu Boží a aby se tak spravedlnost a milost Boží i neměnnost Božího zákona jednou provždy ukázaly nespornými.

4. Satanova vzpoura měla být celému vesmíru poučením pro všechny časy — věčným svědectvím o povaze hříchu a jeho strašných následcích. Působení vlády satanovy, její účinky na lidi i anděly měly ukázat, jaké by byly následky potlačení Boží moci. Měly dokázat, že existence Boží správy je spjata s blahem všech tvorů, které Bůh stvořil.

5. Běda zemi

Kde začal původce hříchu pracovat, když byl svržen s nebe? Zj 12,12

Apoštol Petr přirovnává původce hříchu ke „lvu řvoucímu“, který hledá potravu (1 Petr 5,8). Chytá lidi do osídel, našeptává jim zlé myšlenky, oslepuje je a svádí je.

Kdo je jeho pomocníkem na zemi? Mat 25,41; Zj 16,14

Duchařské kulty, satanismus a spiritismus jsou mocným důkazem, že existují určité skutečnosti, na něž věda nenašla dosud odpověď. Útočištěm před těmito svody je důvěra v Boží slovo.

6. Kristus a původce hříchu. 1 Jana 3,8

Ježíš je náš příklad, je vzor toho, čím nás všechny chtěl

Bůh mít. Avšak tato představa, třebaže jasně biblická, mohla by vést k nesprávným představám, kdybychom nebrali v úvahu to, že Ježíš je pravou obětí, zástupcem, který zemřel za naše hříchy, i mocným Bohem, který zvítězil nad původcem hříchu a jeho zástupy.

Jaký byl a jaký bude výsledek satanovy porážky? Zj 20,10

Podle představ některých náboženských směrů jsou dobro i zlo dvě rovnocenné mocnosti. Křesťanství učí, že ďábel sám od sebe nemá žádnou moc. Lucifera stvořil Bůh a od počátku byl pod Boží vládou. Křesťanství i se svým misijním posláním se opírá o Kristovo vítězství nad původcem hříchu.

Jak se projevila Kristova moc nad původcem hříchu zde na zemi? Mar 1,34

Jaké ujištění o vítězství nad původcem hříchu má každý věřící? Mat 28,18

6. úkol — dne 8. května 1976

Člověk jako hříšník

Zákl. verš: Řim 3,23

Hřích tyranizuje; působí ničivě, nevybíravě. Svým nešťastným vlivem zasahuje celý svět a všechn život. Je to moc, která působí na naše smýšlení i skutky; ovlivňuje naše vztahy i nejnítěrnější pocity. Všude se setkáváme s následky hříchu. Hřích je příčinou zločinu, útočnosti i strachu, smyslnosti i sobectví. Filosofické úsilí se snaží vy pátrat příčinu této rozkolnické a ničivé moci v nesprávném rozdělení pozemského bohatství. Jiní obviňují nesprávn-

nost lidského smýšlení a nedostatek vzdělání, zatímco jiní svalují odpovědnost na zákon a jeho směrnice. Bylo již navrženo různé řešení a různé systémy chtěly skoncovat s touto tyranskou mocí: různými hospodářskými reformami, přísně rozumovou výchovou, vzdělávacím programem, vědeckým kulturním úsilím, poznáním zásvětí atd. Vše však končí žalostným výkřikem: „Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?“ (Řím 7,14–25)

Myslíci lidí zaráží ta slabost člověka navzdory jeho moci a velikosti, zaráží jeho nerozumné jednání navzdory jeho výchově a vzdělání, udivuje jeho nezodpovědné jednání navzdory jeho vznešenému povolání. Jde o nanejvýš naléhavou otázku: Co je vlastně člověk? Proč jedná, myslí a chová se tak, jak to právě dělá? Na tuto otázku nemá odpověď věda, nemá ji ani filosofie. Žádný klíč nepodávají ani náboženské a etické systémy. Jen v Božím zjevení nalézá člověk pravé poznání o sobě samém. Jedině tam nalézáme odpověď na ohromující paradox lidské velikosti a lidské bídy, moci i bezmocnosti člověka. Jsou to dvě klíčové myšlenky: člověk jako obraz Boží a člověk jako hříšník.

1. Neposlušnost. Řím 5,12–14

Který jasný příkaz dal Bůh Adamovi a proč? 1 Moj 2,16.17

Hřích je nedostatek přizpůsobivosti vůli Boží, jeho zákonu, ať již v postoji, smýšlení nebo skutku. Je to neposlušnost vůči Božím zákonu. Proč se člověk stal neposlušným? Byl přece stvořen k Božím obrazu. Byl Božím zástupcem s plnou mocí ovládat zemi. Člověk věděl, že neposlušností k Bohu to všechno ztratí, protože mu to Bůh jasně oznámil.

Co vedlo Adama k neposlušnosti vůči Bohu? 1 Moj 3, 1–6

Původce hříchu sice Adama svedl do hříchu, ale člověk byl odpovědný za svoji neposlušnost. Svobodně se mohl rozhodnout pro poslušnost nebo neposlušnost.

Co znamená neuposlechnout Boží zákon? Řím 2,23

Zákon Boží je právě tak svatý jako sám Bůh. Je zjevením jeho vůle, vyjádřením jeho povahy, výrazem jeho božské lásky a moudrosti. Soulad závisí na úplném souladu všech bytostí, všeho živého i neživého se zákonem Stvořitele.

2. Nevěra. 1 Moj 3,1

Jaká je souvislost mezi hříchem a nevěrou podle apoštola Pavla? Řím 14,23b

V Adamově pádu do hříchu se opakuje počátek zla v nebesích. Nejprve nevěra, pak odvrácení od Božího slova a později pýcha a žárlivost, závist a sobectví.

Co je prostředkem záchrany z hříchu? Sk 16,31

Eva zapochybovala o slovech Božích, a to vedlo k jejímu pádu. Na posledním soudu nebudou lidé zatracováni zato, že uvěřili lži, ale budou zatraceni za to, že nevěřili pravdě, že nedbali poučení, co je pravda. Neuposlechnout Boha je vždy zhoubné, jakkoli satan tvrdí opak.

Nedůvěra v Boží dobrotu, nevěra v jeho slovo a zavržení jeho autority přivedlo naše prarodiče k přestoupení a k záplavě zla na svět. Tím byly otevřeny dveře lži a bludu.

Člověk ztratil všechno, protože se rozhodl raději poslechnout svůdce nežli toho, který je pravda a svrchovaná moudrost.

3. Snaha po rovnosti s Bohem. 1 Moj 3,4—6

Člověk nemá život sám v sobě, a přece se vzbouřil proti svému Tvůrci a chtěl se mu vyrovnat a žít nezávisle na něm.

Celý příběh Adamova pádu do hříchu se jeví jako nerozvážný a nesmyslný. Právě taková je podstata hříchu. Není pro něj žádného důvodu. Písmo mluví o tajemství nepravosti (viz 2 Tes 2,7). Zneuctěním Boha ztratil člo-

věk své vlastní já. Tím, že chtěl být jako Bůh, stal se ničím.

Jaký výraz pro hřích ještě Písmo používá? 4 Moj 14,9; 1 Sam 12,14; Iz 1,4; Jer 11,8—10; Mal 1,6

Co je v podstatě hřích? Hřích je popírání Boha. Je to vyvýšení samého sebe nad Boha s nevyhnutelným následkem hlubokého pádu. To je to, co církve po celé věky označovala výrazem „pád“. Mnozí dnešní křesťané nemají toto slovo rádi, ale přesto je to skutečnost, která proniká životem všech lidí.

Nezáleží, zda hřích nazveme nepravostí, odbojem, přestoupením nebo bezzákoností. Hřích je v podstatě neochota uznat Boha za našeho Stvořitele a že žijeme a existujeme jen v něm. Je to sobecký postoj, protože neoslavujeme Pána Boha, ale sami sebe. Začíná tehdy, když nechceme Boha vzít za slovo, když mu nevěříme, a to vede k pýše a žárivosti. To je počátkem zlého.

4. Sobectví. 2 Tes 2,3.4

Vůdce odpadnutí, „člověk hřichu“, o němž píše apoštol Pavel, je ztělesněním všeho toho, co je kořenem zla v každém člověku. Vyvyšuje se nad Boha, jedná jakoby byl bůh. Ze s o b e c t v í pramení neposlušnost, nevěra a hříšná ctižádostivost vyrovnat se Bohu. Hřích je zavržení Boha, jeho lásky i jeho zákona; je to v podstatě dávání přednosti sobě a vyvyšování se nad Boha. Místo, aby středem lidského života byl Bůh, v padlém člověku se středem stává vlastní já. Místo, aby člověk oslavoval a uctíval Boha, oslavuje sám sebe a hledá jen vlastní zájmy.

Porovnej hřích Lucifera s hříchem Adama a Evy. Kdo se stal středem jejich života a veškerého úsilí? Iz 14,13.14; 1 Moj 3,1—7

Adam poznal, že jeho družka přestoupila příkázání Boží tím, že porušila jediný zákaz, který jim Bůh dal, aby vyzkoušel jejich věrnost a lásku. V jeho mysli se odehrával strašný boj. Litoval, že dovolil Evě, aby se od něho vzdá-

lila. Čin však byl už proveden; bude se muset rozloučit s tou, jejíž společnost mu byla příjemná. Jak by to mohl dopustit? — Lásku, vděčnost, věrnost ke Stvořiteli — vše zatlačila do pozadí láska k Evě. Ona byla součástí jeho samého a Adam nemohl snést pomyslení na rozloučení. Rozhodl se sdílet její osud.

5. Všichni zhřešili.

Je svět pod vlivem hříchu? Řím 5,12

Zhřešili také ti, kteří dosud nepoznali Boží vůli? Řím 2, 11—15

Apoštol Pavel zdůrazňuje pravdu, kterou dosud mnozí přehlíží. Hřích není pouze nesprávný skutek, zlé slovo nebo nemravné chování, hřích není jen nějaká zkušenost, hřích je stav, kdy lidem chybí obraz Boží, ať už si to uvědomují nebo nikoli. Lidé, kteří neznají zjevenou vůli Boží, nevědí tudíž, co je hřích, i kdyby se dopouštěli mnoha hříšných činů. Hřích ve zkušenosti takových lidí je neschopnost zachovávat zákon, ať již zákon společenský, mravní nebo primitivně náboženský. Některá náboženství považují hřích za urážku božstva, kterou je nutno odčinit smířením. Hřích ve své podstatě je přerušení vztahu mezi Bohem a tím, který byl stvořen k jeho obrazu.

Jak pozná člověk, zda je nebo není hříšníkem? Luk 5,8

6. Žal a trápení. 2 Kor 5,21

Jaký rozdíl vyniká mezi bezhříšným Kristem a hříšným člověkem, Adamem? Fil. 2,6—8

Kristus byl rovný Bohu, avšak o tuto rovnost s Bohem neusiloval vzpourou a neposlušností. Adam, který byl jen Božím obrazem, chtěl dosáhnout rovnosti s Bohem svou neposlušností. Jedl ze zakázaného stromu.

Kristus se dobrovolně stal poslušným služebníkem. Ten, který je původcem života, se ponížil a zemřel jako zločinec. Adam chtěl nesmrtelnosti dosáhnout vlastní cestou,

ale našel smrt. Kristus, původce hříchu, se vzdal života, abychom nemuseli zemřít my. Je ještě nějaká větší láska, větší nesobeckost?

Jaký je rozdíl mezi Adamovým a Kristovým pokušením? 1 Moj 3,1—7; Mat 4,1—11

Jak zvítězil Kristus nad pokušením, že nám to je příkladem? Mat 4,4.7.10

Hříchy světa spočívaly těžce na Kristovi a vědomí Božského hněvu vyvolaného hříchem drtilo jeho život. — Z jeho bezkrevných rtů vychází bolestné zvolání: „Můj Otče, je-li možno, nechť mne mine tento kalich.“ I v té chvíli však k tomu dodává: „Ale ne jak já chci, nýbrž jak ty chceš.“

7. úkol — dne 15. května 1976

Člověk a Bůh

Zákl. verš: 1 Moj 3,22—24

Tak jako Lucifer byl vypovězen z nebe, tak byl také člověk po pádu vyhnán z ráje. Z Lucifera se stal satan. Již více nebyl „jasnou jitřenkou“. Avšak co se stalo s člověkem? Byl Boží obraz v člověku po vyhnání z ráje zcela zničen? Anebo byl jen poskyrněn a ve své podstatě zůstal i nadále tím, čím původně byl? Ta otázka je jedním z problémů, o němž se nejcileji diskutovalo a diskutuje v dějinách křesťanské církve.

Člověk po pádu se Bohu odcizil. Adamovi potomci zdědili náklonnost ke zlému. Písmo vydává svědectví, že každý člověk má hříšnou přirozenost. V Adamovi tedy umírají všichni lidé. Avšak pro zástupnou smrt Ježíše Krista mohou všichni lidé získat život věčný a stát se novým stvořením. Skrze Kristovo vykupitelské dílo mohou všichni

lidé být vysvobozeni z hříchu a jeho následků. Žádný nezahyne pro Adamův hřích, protože v Kristu mohou být spaseni všichni lidé. Zahyne-li někdo, pak je to proto, že se dobrovolně rozhodl pro zahynutí. Adamův hřích tedy nezničil a zcela nevymazal Boží obraz v člověku. Obraz je však silně poškozen. Tak jako peníz má obraz a nápis vládnoucí moci, tak také člověk při stvoření nesl obraz a nápis Boží. A třebaže nápis následkem hříchu je velice poškozený a nejasný, jeho stopy však přesto zůstávají v každém člověku. Bůh chce obnovit každého člověka a vtisknout na něj svůj obraz ve spravedlnosti a svatosti.

V následujících třech úkolech budeme uvažovat o vlivu hříchu na tělo, duši a ducha a o Boží snaze o obnovení člověka.

1. Obnovený vztah.

Jak reagovali Adam a Eva na Boží přítomnost po pádu do hříchu? 1 Moj 3,8

Původně žil člověk v radostném obecenství s tím, „v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a známosti“. Po pádu do hříchu se již nedovedl radovat ze svatosti a chtěl se skrýt před Boží přítomností. Neobnovené srdce se tak chová stále. Není v souladu s Bohem a ani nenachází radost ve společenství s ním. Hříšník by nebyl šťastný v Boží přítomnosti, vyhýbal by se společenství svatých bytostí.

Učinil tedy hřích konec Božímu vztahu k člověku? 1 Moj 3,9; Jan 3,16.17

Zanedlouho poté, co Adam zhřešil, přišel Bůh k němu a volal na něj: „Adame, kde jsi?“ Bůh nezavrhl Adama a nepřenechal jej satanu. Tragédie hříchu spočívá v tom, že Bůh se snažil o obnovení původního stavu. Boží obraz nebyl zničen, ale silně poškozen a narušen.

Satanovým záměrem bylo navždy odloučit člověka od Boha. V Kristu jsme však spjati těsněji, jako bychom byli nikdy nepadli.

2. Odstraněná překážka.

Co bylo příčinou odloučení lidu Božího od Boha v minulosti a co nás od něj odlučuje dnes? Iz 59,2

Hřích způsobil velkou škodu na Božím obrazu v člověku. Apoštol Pavel praví: „Všichni zhřešili a nemají slávy Boží.“ Obraz je porušený. Člověk již nevyzařuje slávu svého Tvůrce.

Musí člověk setrvávat v narušeném vztahu k Bohu? Řím 5,18–21.

Smíření znamená, že je odstraněna každá překážka vztahu mezi člověkem a Bohem a hříšník si uvědomuje význam Boží odpouštějící lásky.

Pádem do hříchu se člověk odcizil Bohu a země se odloučila od nebe. Přes vzniklou propast nebylo možné žádné společenství. Skrze Krista je však země znovu spojena s nebesy. Kristus svými zásluhami postavil most přes propast, kterou způsobil hřích, takže andělé mohou mít obecnství s člověkem.

Kristus připravil pro člověka obnovení i smíření. Golgatský kříž překlenul propast, kterou způsobil hřích. Kristovy zásluhy umožnily spojení mezi Bohem a člověkem.

3. Střed života.

Co je jasným důkazem přerušného vztahu mezi člověkem a Bohem? 2 Moj 20,3.4

Sociologové pojmenovali člověka „vyšinutým tvorem“ proto, že člověk nějak ztratil svůj střed. Moderní věda se snaží člověku pomoci a definuje jeho problematiku, avšak dosud se jí nepodařilo vystihnout, co má být středem, smyslem a základnou lidského života.

Co bývalo středem lidského života po dlouhá staletí? Řím 1,21–25; Sk 17,22–29

Porušení Božího obrazu v člověku je nejzřejmější v různých náboženstvích. Náboženství jsou pokusem o obnovení vztahu člověka k Bohu. Dosud však všechny pokusy ztroskotaly.

Museli být lidé skutečně bez známosti Boha? Řím 1,19.20

Bůh je ten veliký střed. Z něho pochází všechen život. Jemu náleží veškerá služba, pocta a věrnost. Pro všechny stvořené bytosti platí jediná velká zásada života — závislost na Bohu a spolupráce s ním. Když Adam zhřešil, odpoutal se od nebeského středu. Tam, kde měl být Boží trůn, postavil satan své panství. Svět se dobrovolně skláněl k nohám původce hříchu.

4. Lidská nerozvážnost. Žalm 53,2—4

V popírání Boží existence a prohlášení Boha za mrtvého se ještě více projevuje narušený vztah mezi člověkem a Bohem. Adam a Eva se styděli setkat se s Bohem; dnešní člověk popírá Boží jsoucnost.

Kterými výrazy popisuje Pavel stav člověka, který je odloučen od Boha? Ef 4,18

Člověk se tak dalece odcizil Bohu, že přes všechno hmotné bohatství, rozsáhlé vědomosti a mnohostranné možnosti přece nepoznává, jak je „ubohý, nahý a slepý.“ (Zj 3,17) Písmo označuje tento stav úplné porušenosti vztahu mezi člověkem a Bohem za **bláznovství**.

Když hříšníci pohlédnou na Toho, který svou božskou přirozenost přioděl lidskou, pak jim z očí spadnou šupiny a oni vidí to, co by předtím nebyli viděli.

5. Sobota. 2 Tim 3,5

Jak bylo zfalšováno pravé uctívání Boha? Dan 7,25

Satan chtěl potupit Boží ustanovení, a proto překroutil učení Písma. Do věroučných zásad tisíců těch, kteří se hlásí k Písmu, se vloudily bludy.

Původce hříchu se zvláště zaměřil na znehodnocení sobotního přikázání. Proč? Sobota je Boží pečeť na jeho obrazu. Zrušíme-li pečeť, poškodíme Boží obraz. V celých dějinách Božího lidu byl vždy úzký vztah mezi porušováním soboty a narušeným vztahem mezi člověkem a Bo-

hem. Boží dílo obnovy Stvořitelova obrazu v člověku jde ruku v ruce s obnovou závazností soboty jako dne Páně.

Sobota tedy patří k základům pravé bohoslužby. Opravdový základ pravé bohoslužby, nikoli jen v sedmý den, ale veškeré bohoslužby, je v rozlišování mezi Stvořitelem a stvořením. Bůh ustanovil sobotu v ráji právě proto, aby měli tuto pravdu lidé neustále na zřeteli. Zachovávání soboty je znamením věrnosti pravému Bohu.

6. Obnovení člověka. Žalm 58,4

Porušený vztah mezi Adamem a Bohem je naším společenským dědictvím. Celé lidstvo žije pod zlořečenstvím hříchu. Pro Adamův hřích dědí potomstvo náklonnost k neposlušnosti.

Jak líčí Písmo hříšný stav lidstva? Jer 17,9

„Tak Bůh miloval svět, že svého jednorozného Syna dal.“ Dal ho nejen proto, aby mezi lidmi žil, nesl jejich hříchy a za ně zemřel, Bůh jej padlému lidstvu dal. — To vše učinil proto, aby pozvedl člověka ze záhuby a ponížení hříchu, aby mohl vyzařovat Boží lásku a radovat se ze svatosti.

8. úkol — dne 22. května 1976

Člověk a bližní

Zákl. verš: Mat 22,39

Bezprostředním následkem změněného vztahu člověka k Bohu byl zvrácený vztah člověka k spolubližním, protože tento vztah je přímo závislý na vztahu člověka k Bohu.

Jestliže je narušen vztah první, utrpí také druhý vztah. Lásky k bližnímu není nějakým dodatkem k lásce člověka k Bohu, je to její součástí. „Milovatí budeš bližního svého jako sebe samého“. Obnova Božího obrazu v člověku předpokládá tudíž obnovu vztahu člověka k Bohu a obnovu vztahu člověka k lidem.

Narušený vztah k Bohu okamžitě narušil soulad mezi Adamem a Evou. Začali se stydět jeden před druhým, a to byl jasný důkaz odcizení.

Již u Adamova syna Kaina bylo lze pozorovat ty nejodbojnější projevy narušeného vztahu člověka k člověku, bratra k bratru. Závist, žárlivost, útočnost, násilí, vražda. Bůh ve své milosti brzdil lidskou zlobu od doby, kdy Kainovi zaslíbil svou ochranu (1 Moj 4,13–15), až dosud. Čtyřem andělům, kteří stojí na čtyřech stranách země, přikazuje zdržovat působení čtyř vichrů (Zj 7,1–3).

Bez Boží ochrany a milosti by všichni lidé upadli velmi brzy do rukou původce hříchu. Budme vděční Bohu, že dosud neodvolal ze země svého svatého Ducha, takže i ti, od nichž bychom nemohli očekávat nic dobrého, dosud umějí „dávat dobré dary svým dětem“ a projevují určitou laskavost k spolubližním. Vlivem působení Ducha Božího nebyl v člověku zcela zničen Boží obraz, ale jen značně poškozen.

1. Manželský svazek. Ef 5,31–33

Spojení muže a ženy, které je vyjádřeno slovy „jedno tělo“, je určitým odrazem spojení člověka s jeho Stvořitelem. Pádem člověka do hříchu se bezprostředně narušil vztah muže k jeho ženě. Vztah člověka k Bohu a vztah muže k ženě úzce souvisí a Písmo přirovnává pěkný vztah člověka k Bohu k manželskému svazku a narušený vztah k Bohu nazývá cizoložstvím.

Který skutek je náznakem narušeného vztahu mezi mužem a ženou? Mat 5,32

Podle Ježíšových slov bylo Božím záměrem od počátku, aby manželství bylo trvalým svazkem.

Dovoluje Nový zákon rozvod? Mat 19,3—9; 1 Kor 7,10—12

Dříve nežli věřící muž a žena uzavřou manželský svazek, měli by se znovu posvětit Bohu. Zůstaň neochvějně věrný svému manželskému slibu a odraz každou myšlenku, slovo nebo čin, který by mohl poskvřnit tvůj život.

2. Lék proti osamělosti. 1 Moj 2,18

Manželský svazek je nanejvýš důležitý pro lidský život a jeho existenci. Od něj závisí nejen udržení lidského rodu, ale také výchova dětí. Manželský a rodinný život utváří z dětí normální společenské a kulturní bytosti.

K čemu přirovnává Pavel manželství? Ef 5,22—33

Manželství není jediná možnost, kde člověk naplňuje své vznešené povolání Božího obrazu. Ježíš nebyl ženatý, a přece byl pravým obrazem Božím. Nejen že žil v dokonalém spojení s Bohem, i jeho vztah k lidem měl plný lidský rozměr. Žil pro jiné.

Jak se má křesťan chovat k svému bližnímu? Jan 13, 33,34

Čti Jak 1,27. Osamělost je znamením porušení Božího obrazu v nás. Jsme stvořeni jeden pro druhého. Cokoli nám překáží v poslání, abychom si vzájemně pomáhali, starali se jeden o druhého, žili pro blaho jiných, to vše jen víc poškozují Boží obraz.

Čisté Ježíšovo náboženství je zdrojem, z něž proudí láska, milosrdenství a sebeobětavost. Křesťanem je ten, kdo je podobný Kristu, kdo aktivně slouží Bohu, účastní se bohoslužebných shromáždění a svou přítomností povzbuzuje jiné.

3. Generační rozdíl. Ef 6,1.4

Jak lze překonat neposlušnost? Kol 3,15—21; Přísl 22,6

Rodiče mají vážný úkol při usměrňování a výchově svých dětí, jestliže je chtějí přivést k Bohu a prosit o Boží požehnání pro ně.

Způsob Boží vlády je příkladem, jak vychovávat děti. V Boží službě není nátlak a nátlak nemá být ani ve škole ani doma. A přece ani rodiče ani učitelé by neměli připustit, aby jejich slova zůstala nepovšimnuta. Nebudou-li rodiče trestat nesprávné činy svých dětí, budou se muset za svou lhostejnost zodpovídat Bohu. Kritika však musí být opodstatněná. Laskavost má být zákonem doma i ve škole.

Jaký příklad máme z Ježíšova dětství? Luk 2,51

Ježíš je nám příkladem. Jsou mnozí, kteří se zájmem čtou o období veřejného působení Kristova, avšak poučení vyplývající z jeho dětských let přecházejí bez povšimnutí. Ježíšův život v rodině je však vzorem pro všechny mladé lidi.

4. Kdo je můj bližní? Luk 10,27.28

Jaké naučení dal Ježíš svým podobenstvím o milosrdném Samaritánu? Luk 10,29—37

1. Slovo „bližní“ neznamená jen příslušníka vlastního národa, rasy, náboženství nebo společenského postavení, nýbrž každého člověka.

2. My jsme odpovědní za jiné, za bratry, sestry a další spoluobčany.

Dokud se v denním životě neobětujeme pro blaho druhých, ať je to v rodinném kruhu, ve svém okolí, v církvi nebo kdekoli jinde, tak nejsme křesťany, ať vyznáváme cokoli.

Jak souvisí láska k Bohu s láskou k bližnímu? I Jana 5,1—4

Nedostatkem vzájemného soucitu a družnosti ztrácíme mnoho. Kdo chce být nezávislý a izoluje se, neplní poslání, které mu Bůh určil. Jsme Boží děti a jejich štěstí závisí na vzájemných vztazích. Bůh i společnost kladou na nás určité požadavky. Správně pěstovaná družnost nám umož-

ňuje soucitný přístup k bratřím a sestrám a naše úsilí o blaho jiných nám dává pocit štěstí.

5. Bohatí a chudí. Luk 1,53

Čím je zatížen vztah bohatých lidí k Bohu? Luk 18,24
Bohatství přečasto odvádí člověka od Boha i od ostatních lidí. Proto apoštol Pavel píše: „Bohatým tohoto světa prikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání.“ (1 Tim 6,17)

Jak může bohatství lidi vzájemně rozdělit? Přísl 18,23

Nejen hmotné bohatství brání lidem k družnému a bratrskému soužití. To, co Písmo praví o bohatých lidech, vztahuje se také na duchovní bohatce. Rozsáhlé znalosti pravdy podněcují k pýše, bezohlednosti, sebejistotě a k nezájmu o jiné. Vidíme to v dějinách Izraele a vyplývá to také z Ježíšova varovného poselství laodicejské církvi (Zj 3,17–22).

V čem se dnešek podobá minulosti? Jak 5,1–6

Jaký příklad nám dal Kristus k odstranění propasti mezi bohatstvím a chudobou? 2 Kor 8,9

6. Nepřítel. Mat 5,43–45

Chtějí-li být věřící skutečně Božími dětmi, musí šířit lásku podle slov Pána Ježíše a podle jeho vzoru. Ježíš varovně připomínal svým učedníkům: Mat 10,34; Jan 16,2. Křesťan má však projevovat lásku i ke svému nepříteli a modlit se za něj.

Ježíš zavrhoval pomstu. Milujeme-li jen ty, kteří nás milují a zdravíme jen své „bratry“, řídíme se tzv. zásadou vzájemnosti. To však nestačí. Ježíš žádá a prikazuje mnohem více.

Člověk a příroda

Zákl. verš: 1 Moj 3,17–19

Přerušením vztahu člověka k Bohu vznikl nesoulad nejen mezi mužem a ženou a mezi lidmi vzájemně, ale rovněž vznikl nový vztah mezi člověkem a celým Božím stvořením. Záznam v 1 Moj 3,17–19 o tomto jasně hovoří. Země se svým trním a bodláčím stala se nepřitelem člověku. Rovněž tak i zvířata. Pro hřích se původní vztah člověka k přírodě změnil v boj. Boj člověka na ovládnutí přírody stal se sám sobě cílem a nikoli prostředkem služby Bohu. Zlořečenství, které přišlo na člověka pro jeho neposlušnost, nebylo nějakým novým přírodním jevem, ale bylo spíše důsledkem toho, že vztah mezi člověkem a přírodou byl úplně přerušeno. To ještě více poškodilo celou situaci člověka. Když člověk ztratil svoji svatost, ztratil také dokonalost, úplný soulad a jednotu těla, duše a ducha. Člověk se stal bytostí, kde tělo často ovládá celou bytost. Tak ztratil člověk svobodu. Nejen že už nemůže uskutečnit to, co by chtěl, ale bez zvláštní pomoci není ani schopen rozhodnout se pro to, co je správné.

1. Bůh a příroda.

Co uctívali obyvatelé Judstva, když odpadli od Boha?
2 Král 23,5

Uctívání přírody je běžným znamením přerušeno vztahu mezi člověkem a Bohem, a tudíž také změněného vztahu člověka k přírodě. Místo aby byl vládcem, člověk se stal otrokem těch sil, které měl ovládat.

Jedním z následků, že se člověk odvrátil od Boha, byla také ztráta jasného uvědomění, že Bůh je stvořitelem a vlast-

nikem země a veškerého jejího bohatství a že člověk je pouze správcem všeho. Chtěl se stát vládcem země a všeho, co je v ní.

2. Užívání a zneužívání moci. 1 Moj 4,23.24

Proč člověk neumí odpovědně užívat sily, které vlastní? Odpověď na tuto otázku dává přerušovaný vztah mezi člověkem a Bohem. V důsledku toho i dobré věci jsou zneužity pro zlo. Vezměme za příklad Lámechova syna Tubalkaina, který je původcem používání železa a mědi. V prvotním polnohospodářství to byla velká změna a počátek průmyslu. Jiní však tyto kovy zneužili na výrobu vražedných zbraní.

Kde pramení lidské zneužívání moci? Luk 12,13—21

Podobenstvím o nerozumném boháči ukázal Kristus na bláznovství těch, pro něž svět znamená vše. V podobenství uvedený člověk dostal od Boha vše. Pán Bůh požehnal zdárný vzrůst i dobrou úrodu na polích. Boháč však nepomyslel na Boha, od něhož má všechny tyto dary. Jednal tak, jako by všechno svěřené vlastnictví patřilo jen jemu a nebyl dlužen nic ani Bohu ani lidem.

3. Hřích a zdraví.

Který odstrašující příklad nám ukazuje, jak úzce souvisí nemoc člověka s neposlušností vůči Bohu a neochotou vzdát mu chválu? 4 Moj 12,1—10

Tento projev nelibosti Boží měl být výstrahou všem Izraelským. Kdyby závist a nespokojenost Mariina zůstala nepotrestána, vyústila by v ještě větší zlo. Závist je jednou z nejdábelstějších vlastností, jež se mohou zmocnit lidského srdce a ve svých důsledcích jednou z nejzhooubnějších. Soud, který postihl Marii, měl být napomenutím všech, kdož podléhají žárlivosti a reptají proti těm, na něž Bůh vložil břímě svého díla.

Každá nemoc je následek přestoupení. Mnozí trpí za

nepravosti svých rodičů, ale přesto by měli pátrat, v čem jejich rodiče přestoupili zákony života, že potomky stihl tak neblahý úděl, a měli by se varovat nesprávných zvyků svých rodičů.

Jak může víra nebo nedostatek víry v Boha ovlivnit nemoc? Jak 5,15

4. Srdce

Co praví Písmo svaté o stavu lidského srdce? Kaz 9,3

Biblický výraz „srdce“ znamená vnitřního člověka, smýšlení, pocity, přesvědčení, jeho skutečný charakter. Přesahuje obvyklý názor lidí na srdce, a často je jeho protikladem. „Srdce“ znamená celou bytost, a proto se často používá jako náhrada za výrazy „duše“ a „duch“. Slovo „srdce“ vyjadřuje zvláště vztah člověka k Bohu.

Je stav lidského srdce neměnitelný? Ez 11,9

Plán spasení může být uskutečněn proto, že lidské srdce může být změněno. Kdyby byl člověk nenapravitelně zlý, plán spasení by byl bezvýznamný. Člověk však může být zachráněn.

Mluví-li Ježíš o novém srdci, myslí tím život, mysl, celou bytost. Mít nové srdce znamená odloučit se od hříchu a připnout se ke Kristu. Mít nové srdce to znamená mít novou mysl, nové záměry, nové pohnutky. Co je znakem nového srdce, změněného života? Člověk každodenně a každou hodinu umrtvuje sobectví a pýchu.

5. Svoboda. Jan 8,34—36

Hřích bylo možno učinit proto, že Bůh stvořil člověka jako svobodnou mravní bytost. Člověk se nemusel bát násilí, svobodně se mohl rozhodnout, komu bude sloužit, koho bude oslavovat a poslouchat. Pro tuto svobodu mohl člověk opravdově Boha milovat a žít s ním v souladu.

Bez možnosti svobodné volby by jeho poslušnost nebyla dobrovolná, ale vynucená. Jeho povaha by se ne-

mohla vyvíjet. To by však bylo v rozporu s Boží plánu stvoření obyvatel jiných světů. Bylo by to nedůstojné člověka jako inteligentní bytosti a dávalo by to za pravdu satanovu obvinění, že Boží vláda je svévolná.

V čem se projevila nesvoboda člověka? Řím 7,14–21

6. Člověk z prachu země. 1 Kor 15,48.49

Někteří lidé se snažili vystihnout finanční hodnotu prachu, z něž je člověk zformován. Hodnotu člověka však nevystihuje hodnota prachu, avšak přetvoření tohoto prachu na Boží obraz. Člověk se stal živou bytostí — srdcem, duší, duchem a tělem. Vždyť člověk miluje, raduje se a projevuje odvahu a zdatnost. Je osobností. Přes všechnu porušenost, nenávisť, zlo a hřích, které vládne od doby, kdy Adam zhřešil, přece nebyl v člověku zmařen obraz Boží. Byl poškozen, zašpiněn, ale stopy Božích znaků zůstávají přesto v každém člověku.

Jak zůstal Boží obraz do určité míry v člověku? Ž 139, 13.16

Bůh stvořil Adama k svému obrazu, z Adama přešel na Setu, atd. Všichni lidé jsou z jedné krve. Před Bohem je jen jediná lidská rasa, protože všechny etnické skupiny, lidé vysokí nebo malí, slabí nebo zdatní, bílí nebo barevní, všichni nesou Boží obraz. Nedokonalost Božího obrazu se neprojevuje barvou kůže nebo vlasů, tělesným zjevem nebo stavbou kostry, ale porušeným vztahem k Bohu, k lidem a ostatnímu Božímu stvoření. Tak jako všichni lidé nesou Boží obraz, tak také ve všech je Boží obraz porušen.

Jak nás Písmo ujišťuje, že Bůh lidi neopustil? Luk 19, 10; Žid 13,5.6

Člověk a smrt

Zákl. verš: 1 Kor 15,21.22

Všechny živé organismy umírají. Nejenže celý život i myšlení člověka probíhá ve stínu smrti, což ovlivňuje jeho existenci, ale smrt je každodenní zkušeností a musí s ní počítat.

Jaký význam má smrt? Proč máme mluvit v souvislosti života o smrti? A proč se při smrti tážeme po životě? Při tématu smrt je zapotřebí činit rozdíl mezi smrtí jakožto koncem života a smrtí v jejím vztahu k celému člověku. Je smrt jakožto ukončení života také ukončením celého člověka? Jistě. Smrtí končí každá lidská činnost; také radost, láska, cit i myšlení. Biblické svědectví je v tom směru jasné. Končí však smrtí celý člověk? Jinými slovy: můžeme smrt ztotožnit s nicotou? Jen málokdo pokládá smrt za nicotu, tedy za stav, v kterém není nic. Mezi křesťany není jendotného názoru na stav člověka po smrti. Co se tedy děje s člověkem ve smrti? Jaký je jeho stav v onom období přechodu z pozemského života do života nového? Stručně řečeno: Co je smrt?

V tomto úkole se budeme zabývat odpovědí Písma na tyto důležité otázky. Vždyť nejde jen o to, že všichni lidé musí jednou zemřít, ale jde o skutečnost, že postoj člověka ke smrti značně ovlivňuje jeho postoj k životu.

1. Následek hříchu 1 Moj 2,7

Proč umírají všichni lidé? Řím 5,12—14

Lidská smrt poukazuje na potřebu Vykupitele, který nás může vytrhnout z moci smrti.

Je první smrt trestem za hřích? 1 Moj 2,17; Řím 6,23

Smrt nemá svůj počátek v Bohu a není plodem jeho vůle. Je to následek hříchu. Je jako tma, která nás obklopuje, když vypínačem přerušíme spojení mezi žárovkou a zdrojem elektrického proudu. Když Adam zhřešil, a tím přerušil spojení se zdrojem života, nevyhnutelně přišla smrt.

První oběť byla pro Adama nejbolestnějším obřadem. Vlastní rukou musel vzít život, který může dát jen Bůh. Poprvé tak uzřel smrt a poznal, že kdyby byl býval poslušen Boha, nemuseli by umírat lidé ani zvířata.

Kristus nerozsel semeno smrti. Rozsel je původce hříchu, když pokoušel Adama, aby jedl ze stromu vědění, a to znamenalo neposlušnost vůči Bohu.

2. Stav smrti. Kaz 12,7

Co se děje s člověkem při smrti? Joz 14,10

Podle 1 Moj 2,7 se člověk stal „duší živou“ (n e f e š) tehdy, když Bůh do něj vdechl dchnutí života. Při smrti je tomu obráceně. Dchnutí se vrací zpět k Bohu, který je dal a člověk se vrací do prachu. Smrt je tedy ukončením života.

Do jaké míry je toto ukončení života v člověku úplné při jeho smrti? Kaz 9,5.6

Znamená smrt věřícího člověka totéž jako zánik bezbožníka? Řím 14,8

3. Trest za hřích. Zj 21,8

1) První smrt je přirozeným následkem zhoubného působení hříchu na lidstvo.

2) První smrt je připodobněna spánku (Jan 1,11—14; 1 Kor 15,51.52), z nějž budou všichni lidé probuzeni.

Bůh zjevil lidem svůj charakter i svůj plán s hříchem. Přestupníci budou do jednoho vyplněni. Odboj bude ukončen mocí a autoritou Boží vlády, třebaže každý projev spravedlivé odvety bude dokonale odpovídat charakteru milostivého, dlouhočekajícího a dobrotivého Boha.

4. Ježíš — náš zástupce, Mat 27,50—54

Proč musel umřít bezhříšný Ježíš? 1. Tes 5,10

Svou smrtí na kříži přenesl Ježíš vinu z přestupníka na sebe jako božského zástupce, a to skrze víru v něj jako osobního vykupitele. Hříchy padlého lidstva, obrazně představené barvou „rudou jako šarlat“, byly přičteny božskému zástupci.

Oběť Ježíše Krista je nejen obdivuhodným způsobem odpuštění našich hříchů, je to božský lék na uzdravení přestoupení a obnovení duchovního zdraví. Je to nebeský prostředek k tomu, aby Kristova spravedlnost nebyla jen na nás, ale také v našich srdcích a charakteru.

Přestoupením se člověk odloučil od Boha. Vzájemné spojení bylo tak přerušeno. Ale když Ježíš zemřel na golgatském kříži a na svém těle nesl hříchy celého světa, propast mezi nebem a zemí byla překlenuta křížem.

5. Pokřtěni v jeho smrt. Řím 6,1—4

Křest nás noří do Kristovy krve. Skrze křest, který znázorňuje jeho smrt a pohřeb — proto Písmo vyžaduje křest ponořením — stali jsme se účastníky Kristovy smrti.

Věřící člověk, který přijímá Kristovu smrt jako náhradu za svou vlastní smrt, je tím zachráněn ze záhuby a úplného zničení, tj. nemusí se bát smrti druhé.

Jaký vliv na život člověka má křest jako smrt s Kristem? Kol 2,12

Křest je slavnostní zřeknutí se hříchů světa. Vlastní já přestalo žít hříchu. V životě takového člověka jsou všechny hříšné světské zájmy až druhořadé a první místo zajmají zájmy nového vztahu. Tito lidé veřejně dosvědčili, že nechťejí žít pyšným a samolibým životem. Jsou příslušníci Božího království jako účastníci božské přirozenosti.

6. Večeře Páně. 1 Kor 15,31

Jakým způsobem máme podíl na Kristově smrti? 2 Kor 4,10—12

Jaký význam má večeře Páně a umývání nohou? 1 Kor 11, 23—27; Jan 13,12—17

Slavením večeře Páně zvěstujeme smrt Kristovu a její význam pro celé lidstvo, vyznáváme vlastní vinu za jeho smrt a projevujeme radost z vykoupení z „odplaty za hřích“. V Kristově smrti máme hlásat rovněž i naši vlastní smrt hříchu, pýše, žárlivosti, nenávisti a zlu. Večeře Páně se slaví na památku Toho, který zemřel před 2 000 lety a slavnostně připomíná to, co Ježíš osobně učinil pro věřící, kteří s ním umírají a jsou obnoveni tělesně, duševně i duchovně.

Obřad umývání nohou je Kristem ustanovenou přípravou pro svátostní službu. Když je v srdci pýcha, nesvár nebo soupeření, nemůže člověk navázat styk s Kristem. Tehdy člověk není připraven přijmout tělo Kristovo a Kristovu krev. Právě proto Ježíš ustanovil, aby se především zachovávala vzpomínka na jeho pokoru.

11 úkol — dne 12. června 1976

Člověk a věčný život

Zákl. verš: 1 Kor 15,20—22

Člověk žije proto, že v něm žije Bůh. Život i všechno vědomí končí společně. Tváří v tvář smrti Kristus v úzkosti volal k svému Otci: „Jestli je možné, odejmi kalich ten o ode mně.“ Smrt odlučuje člověka od Boha, který je původcem a dárce veškerého života. Křesťanova naděje, stojí-li tváří v tvář smrti, se opírá o vzkříšení. V tom je naše potěšení. Celý člověk, který zemřel, bude povolán k životu. Bude to nové stvoření.

Písmo nás ujišťuje, že věčný život závisí od Ježíše Krista a jeho smrti. Věčný život je Kristovým darem milosti. Získáváme ho vírou v toho, který „dal sebe samého za nás“. V tomto světle je učení o přirozené nesmrtelnosti člověka učením nekřesťanským, je to antikristův svod, který odvrací pozornost od biblické zvěsti o spasení z milosti skrze víru. Je to svod, který má svůj původ ve lži arcisvůdce: „Určitě nezemřete“ (1 Moj 3,4). Toto učení nelze tudíž považovat jen za nějaký neškodný omyl, ale je nutno poukázat na ně jako na svod původce hříchu, čímž také ve skutečnosti je. Tím je zlehčována závažnost hříchu, který člověka olupuje o věčný život.

Kristovo dílo a smrt na kříži jsou v důsledku toho sta-
věny do jiného světla. Potom zásady a zákony, které jsou
základem Božského království, jsou prohlášeny za bezvýz-
namné a zbytečné. Biblická zvěst o vzkříšení a nesmr-
telnosti je nejen zdrojem naděje, radosti a potěšení, ale také
záštitou před svodem. Je to samostatný základ evangelia,
z něž čerpáme život, svobodu a jistotu.

1. Předpověď vzkříšení. Iz 26,19

Izaiášova zvěst o vzkříšení je v příkrém protikladu s před-
stavou těch národů, kterými byl lid Boží obklíčen. Věřili
totiž, že při smrti se tělo ukládá k odpočinku, ale nesmr-
telná duše člověka anebo duch, žije dál. V protikladu těch-
to dvou názorů spočíval hlavní rozdíl mezi lidem Božím
a těmi, které Písmo označuje za Bábel.

Co praví o vzkříšení Písmo? Job 14,13—17; 19,25—27

Ve Starém zákonu je vzkříšení základem a jedinou na-
dějí spasení, jak o tom svědčí prorok Daniel. (Dan 12,2,3)
Jak se Bůh postavil vůči těm, kteří se oddali svůdnému
„stýkání se“ s mrtvými? 5 Moj 18,9—12

Mezi obyvateli Kanánu i mezi národy v okolí Izraele —
v Egyptě, Babylónu, v Řecku a Římě — byla velice roz-
šířena víra v duchy. Právě pro nepravost spiritismu byli
obyvatelé Kanánu vyhnáni ze své vlasti. Spiritismus je

vždycky mravně zhoubný; je to ohavnost před Hospodinem.

2. Zaslíbené vzkříšení.

Co je předpokladem života po smrti podle Ježíšova zaslíbení? Jan 5,25.26.28.29

Ježíš učil, že bude dvojitě vzkříšení. V křesťanské zvěsti o vzkříšení je to podstatně důležité. Především proto, že znovu potvrzuje skutečnost, že vzkříšení spočívá na díle Ježíše Krista. On zvítězil nad smrtí, a tudíž nikdo nemusí zůstat v jejím poddanství. Dále proto, že potvrzuje osobní přítomnost všech lidí před soudnou stolicí Kristovou (2 Kor 5,10; Řím 14,10). Lidé mohou během svého života Krista zavrhnout anebo si s jeho milostí zahrávat, jednou ho však budou vidět i slyšet jeho slova, která odsoudí jejich nevěru. Konečně proto, že víra ve vzkříšení věřících i nevěřících odpovídá biblickému stanovisku, že všichni lidé mají svůj život i celou existenci od Krista.

Které zkušenosti potvrzují Ježíšovo zaslíbení o vzkříšení? Luk 7,11—17; Jan 11,25.38—44

Uvedené případy vzkříšení potvrzují možnost vyplnění Ježíšova zaslíbení, že všichni lidé vstanou z mrtvých. Toto doslovně potvrzují Ježíšova slova u Jana 5,25. Dosvědčuje to, že Ježíš je Syn Boží, který je „vzkříšení i život“ (Jan 11,25).

3. Pán vstal. Luk 24,5—9

Které důkazy uvádí Písmo, že Ježíš vstal z mrtvých? Mat 28,5—10; Luk 24,28—31.36.50—53

Z popisů vzkříšení jasně vyplývá toto: Po Ježíšově smrti na kříži a po jeho pohřbu do skalního hrobu, byl v neděli ráno hrob prázdný. Tím se naplnila Ježíšova slova, která Spasitel opakoval při třech různých příležitostech, že totiž bude ukřížován a třetího dne vstane z mrtvých. Až po Ježíšově zmrtvýchvstání si jeho posluchači připamatovali jeho slova a pochopili jejich význam.

Mnozí lidé viděli Ježíše: ženy, obyvatelé Galileje, emauzští poutníci, učedníci a „ostatek“ Jeruzaléma (viz 1 Kor 15,6).

Proč je víra v Kristovo zmrtvýchvstání podstatně důležitá? 1 Kor 15,17–20

Jak souvisí Ježíšovo zmrtvýchvstání s nesmrtelností člověka? 1 Kor 15,20.21

Ti však, kdož vyšli z hrobu při Kristově vzkříšení, vstali k věčnému životu. Vystoupili s Kristem na nebesa jako cena za jeho vítězství nad smrtí a nad hrobem. Tito lidé vešli do města, ukázali se mnohým a pravili: Kristus vstal z mrtvých a my jsme vstali s ním. Tak byla zvěčněna svatá pravda o vzkříšení. Při Spasitelově vzkříšení se otevřelo několik hrobů; při jeho druhém příchodu však jeho hlas uslyší všechny dítky Boží a vyjdou ze svých hrobů k slávě nesmrtelného života.

4. Zabezpečené vzkříšení. 1 Tes 4,14

Kdy bude toto vzkříšení? 1 Kor 15,23

Čím se Pavel snažil znázornit vzkříšení? 1 Kor 15,35–44

Jistota doslovného, tělesného vzkříšení spočívá v Ježíšově vzkříšení. Ježíš nebyl jen duch, ale skutečná osoba z „masa a kostí“.

Pozemská bytost musí dostat nebeské tělo a nesmrtelnost. Zůstává však toutéž osobou, právě tak, jak to o sobě řekl Ježíš po svém zmrtvýchvstání. Lidé se navzájem poznají, právě tak jak učedníci poznali svého Pána.

Vykoupení dostávají poslední dotyk nesmrtelnosti a jdou vstříc svému Pánu. Brány Božího města se jim otevírají a vstupují zástupy těch, kteří byli věrní pravdě. Kristus je vítá a žebná jim. „To dobře, služebníče dobrý a věrný, vejdiž v radost Pána svého!“ Jaká to sláva! Pán vidí ovoce své oběti a je spokojen.

5. Jedině Bůh je nesmrtelný. 1 Tim 1,17

Výraz „nesmrtelný“ je v Písmu pouze dvakrát. V obou případech se vztahuje na Pána Boha. Vykoupení dostanou nesmrtelnost při vzkříšení jako dar od Ježíše Krista. Ani v jednom případě se tento výraz nevztahuje na nynější stav člověka nebo na nějakou jeho složku. Člověk byl podle 1 Moj 2,17 hned na počátku stvořen jako smrtelná bytost. Člověk nemá sám v sobě život. Žije jen z toho života, který mu propůjčil Bůh.

Jak může mít člověk podíl na Boží nesmrtelnosti? 2 Tim 1,9.10

Získání nesmrtelnosti podle Písma, tj. úplné vysvobození ze smrti, umožnil jedině život a smrt našeho Pána Ježíše Krista. Nesmrtelnost zůstane po celou věčnost Božím darem na základě Kristova díla.

Berme zcela vážně Ježíšovo slovo o „věčném životě“ jakožto daru, který dostává věřící ve své pozemské existenci. Ježíš věděl, že slova „kdo ve mne věří, nezemře na věky“ (Jan 11,26) budou se zdát člověku neuvěřitelná, a proto dodal: „Věříš-li tomu?“ Znat Krista a toho, který ho poslal, znamená mít podíl na věčném životě (Jan 17,3). Kristovým vzkříšením započal již věčný život v každém jednotlivci, který jej přijímá celým srdcem.

6. Nový život. Řím 6,4

Jak ovlivňuje Ježíšovo vzkříšení náš nynější život? Kol 3,1-4

Křest je nejen znamením, že jsme zemřeli hříchu a jsme obmytí z vin, ale je znamením znovuzrozeného člověka, který žije v dokonalém spojení s Bohem. Znamená to obnovu Božího obrazu v člověku.

Kristus má radost z těch, kteří přijímají křest na znamení slavnostního závazku, že chtějí žít pro Pána. Všechny jim svěřené schopnosti mají použít pro něj a nikdy nemají zapomínat, že nesou Boží znamení poslušnosti vůči sobotě čtvrtého Božího přikázání a že jsou občany Božího království i účastníci božské přirozenosti.

„Povstali-li jste s Kristem, o svrchní věci pečujte, kde Kristus na pravici Boží sedí.“ Ti, kteří skrze křest přijali Kristovu pečeť, měli by si neustále uvědomovat význam těchto slov a pamatovat, že Pán dal na ně svůj podpis a přijal je za své syny a dcery.

12. úkol — dne 19. června 1976

Obnova Božího obrazu

Zákl. verš: Sk 3,20.21

Chceme-li cele pochopit význam obnovy, musíme se zamyslet nad pěti otázkami:

1. Co má být obnoveno?
2. Co bylo příčinou poškození?
3. Jaké byly následky poškození?
4. Co umožňuje nápravu?
5. Jaké jsou důsledky nápravného úsilí?

Z minulých úkolů jsme poznali toto: hřích způsobil přerušení vztahu mezi člověkem a Bohem, mezi člověkem a jeho spolubližními, mezi člověkem a ostatním Božím stvořením a nebezpečně ohrozil strukturu člověka, jeho srdce, duši, tělo i ducha. Hřích se projevil jako útok proti Boží vládě, jeho zákonům a zásadám. To znamená, že při obnově půjde o obhajobu Boží vlády, jeho spravedlnosti, zásad a zákonů, na nichž jeho vláda stojí — obhajobu lásky, svobody, poslušnosti a spravedlnosti. Obnova znamená také smíření člověka s Bohem, se spolubližními a s celým Božím stvořením, jakož i obnovu celistvosti člověka.

Modleme se, věřme a pracujme, aby Ježíšův obraz v nás byl již brzy obnoven a abychom již brzy mohli vidět svého Pána.

1. Obhajoba Božího charakteru.

Plán vykoupení měl však ještě širší a hlubší účel než jen spásu člověka. Nejen pro ni sestoupil Kristus na zemi, nejen proto, aby obyvatelé tohoto malého světa ctili zákon Boží tak, jak jej třeba ctít, ale i proto, aby před celým vesmírem obhájil povahu Boží. Smrt Kristova pro spásu člověka nejen zpřístupní nebe lidem, ale před celým vesmírem ospravedlní postup Boha a jeho Syna proti vzpouře satanově. Upevní věčnou platnost zákona Božího a odhalí povahu a následky hříchu.

Které dva záměry sledoval Ježíš svým dílem? Mat 5,17—19; Jan 12, 31,32

Satanovým záměrem bylo hned od počátku velkého sporu zrušit zákon Boží.

Kterou událostí se započala obnova Boží vlády a obhajoba jeho zákonů? Ef 1,19—23; Zj 12,10

2. Smíření. 2 Kor 5,19.20

Pokud byl nevinný, mohl Adam volně obcovat se svým Stvořitelem; hřích však rozloučil Boha a člověka a toliko Kristovo smíření může překlenout propast a umožnit blahodárné a spásné spojení mezi nebem a zemí.

Smíření znamená, že každá překážka mezi člověkem a Bohem je odstraněna a hříšníci si uvědomují význam odpuštějící lásky Boží. Na základě Kristovy oběti může Bůh odpustit přestupníkovi, který se odvolá na Kristovy zásluhy.

Co umožňuje obnovu vztahu mezi Bohem a člověkem? Řím 3,24

Jaký je nový vztah mezi Bohem a člověkem? Jan 1,12.13

Odpuštění má širší význam, než si mnozí myslí. Odpuštění je nejen odpuštění hříchu, ale vykoupení z hříchu. Je to výkupná láska, která mění srdce.

3. Všichni jsou jedno v Kristu Gal 3,28

Obnova jednoty mezi lidmi neznamená, jak si mnozí

představují, zrušení charakteristických vlastností mezi mužem a ženou nebo zrušení národnostních nebo etnických rozdílů. Naprosto ne. Vírou v Krista však vzniká nový vztah mezi mužem a ženou, mezi černými a bílými, mezi národy vzájemně. Tím novým vztahem je rovnoprávnost, sounáležitost a družnost, jak to bylo původně určeno před pádem do hříchu.

Jak souvisí obnova vztahu člověka k bližním s obnovou jeho vztahu k Bohu? Mat 6,12—15

Vztah člověka k bližním není nějaký dodatek k jeho vztahu k Bohu, obé patří k sobě. Láska k Bohu a láska k lidem nejsou dva sloupy, jsou to spíše dvě strany jedné mince. Jedna nemůže existovat bez druhé. Křesťanství není založeno na vztahu jednotlivce k Bohu, nýbrž na trojitém vztahu mezi člověkem, Bohem a bližním.

4. Moc nad přírodou

Různá nebezpečí, nemoci, duševní utrpení, přírodní pohromy, vášně, požitkářství, neposvácené touhy, ctižádost atd., to vše je dokladem působnosti hříchu a porušeného vztahu mezi člověkem a Bohem. Obnova vztahu mezi člověkem a Bohem vede také k obnově vztahu mezi člověkem a přírodou.

Jaké zaslíbení a důkazy dává Písmo, že obnovený vztah k Bohu je předpokladem nového vztahu člověka k přírodě? 2 Moj 15,26

Které jiné stránky lidské existence jsou pod vládou člověka, když se obnoví jeho vztah k Bohu? Řím 8,1—13; Gal 5,20.22

Skrze Kristovu milost zvítězí člověk nad náklonností k zlému. Nesprávně usměrněné schopnosti neslouží již více nesprávným a nesmyslným cílům. Člověk přijal pravdu, nastala změna charakteru, všechny jeho schopnosti jsou zušlechtěny a dary, které mu dal Bůh, nejsou již zneváženy.

5. Svobodná bytost. Jan 8,32.36

Člověk stvořený k obrazu Božímu je svobodný, má volný přístup k Bohu a také k spolublížním, svobodně vládne nad přírodou a je osvobozen od sklonů a zálib, které by omezovaly jeho svobodnou volbu. Jeho svoboda však spočívá v Bohu, jeho stvořiteli.

Jakou svobodu má člověk obnovený v Kristu? Řím 6, 18.22

Jak vyzývá Pavel lidi, kteří jsou osvobozeni Kristem? Gal 5,13—16

Každý může svou vůli podřídít Boží vůli, může se rozhodnout poslouchat Boha a tak se připojit k jeho služebníkům, může zaujmout takové stanovisko, že ho nikdo nepřinutí konat zlo. Každý mladý člověk, každé dítě může s Boží pomocí dosáhnout čestný charakter a žít užitečným životem.

Pravda o Bohu ovlivní vaši přirozenou povahu tak, že její mocné působení se projeví ve změně charakteru.

6. Nedělitelný celek. 1 Tes 5,23

Jedna část člověka se často neúměrně přeceňuje na úkor ostatních částí. Někdy je to výlučný důraz na rozvoj rozumu na úkor mravních a tělesných schopností. Jedinec je pak hodnocen podle stupně rozumových schopností, školního prospěchu, akademické hodnosti. Podle Písma je však člověk nedělitelným celkem. Kristus přišel obnovit člověka, aby byl opět onou harmonickou a jednotnou bytostí, jak tomu bylo, když byl stvořen k obrazu Božímu. Jak dokonalá byla jeho oběť za nás, tak dokonalá má být také naše obnova a vykoupení z hříchů.

Co učil Ježíš o celistvosti člověka? Mar 12,30—34

Cílem vykoupení byla obnova člověka k obrazu jeho Tvůrce, návrat k dokonalosti původního stvoření, rozvoj těla, mysli a duše, aby se mohl uskutečnit Boží záměr v jeho stvoření. To je vznešený smysl života.

Nové stvoření

Zákl. verš: 2 Kor 5,17

Obnova Božího obrazu v člověku je na jedné straně skutečnost a na druhé straně dosud ještě neuskutečněný cíl. Náš vztah k Bohu byl již obnoven; zůstává však otázka, proč se nás ještě přidrzuje zlo? Proč nám chybí moc k vítězství, láska, víra a skutky, které odpovídají obnově? Z Boží milosti byl v nás skutečně obnoven Boží obraz. Musíme však i nadále spolupracovat s Bohem, aby v nás jeho obraz zůstal trvale uchován.

Jako lidé, kteří žijí v době soudu a připravují se na druhý Kristův příchod, máme činit pokání z hříchů a pokorit se před Pánem, abychom nebyli zavrženi. Má to být hluboké a upřímné zpytování srdce. Ve zkoušce musí obstát každý bez poskvrny a úhony. Dnes by měl každý dbát na Spasitelovo napomenutí: Střízliví buďte, bděte, nebo nevíte, kdy bude ten čas.

1. Nová přirozenost. Kol 3,8—10

V tomto verši jasně vynikají dvě stránky obnovy Božího obrazu v člověku. První stránkou je změna jako jednorázový Kristův čin, který umožňuje obnovu Božího obrazu v člověku. Na druhé straně je to trvalý proces. Změna, která se udála najednou, pokračuje stále dál na podobnost obrazu Stvořitele.

Druhou stránkou obnovy Božího obrazu v člověku je to, že tato událost nebo zkušenost se nestane bez aktivní účasti člověka. Při obnově Božího obrazu máme spoluúčast s Kristem.

Jak získává člověk novou přirozenost? Ef 4,24

Ti, kteří skutečně očišťují své duše poslušenstvím pravdy, budou velice skromní ve svém úsudku o sobě. Čím lépe vidí neposkrvrněný charakter Kristův, tím mocnější bude jejich touha podobat se mu a tím méně čistoty a svatosti najdou sami v sobě. Ve vědomí vlastní hříšnosti smíme spoléhat na Krista jako na naši spravedlnost, naše posvěcení a vykoupení.

2. Svatý život

Čím se vyznačuje nová bytost přetvořená k Božímu obrazu? Ef 4,24.25

Člověk obnovený k Božímu obrazu se vyznačuje charakterem Ježíše Krista. Kristův život se vyznačoval spojením s Bohem. Celý jeho život i osobnost závisel od Boha. V Kristově životě byla současně příznačná jeho láska k lidem, za něž se obětoval. Kristus nás vyzývá, abychom ho následovali.

Jakou moc umožnil Bůh lidem, aby mohli žít svatým životem? 2 Tes 2,13.14

V plánu obnovy Božího obrazu v lidech měl Duch svatý působit na lidskou mysl a podobně jako Kristus měl ztvárňovat lidský charakter.

Může člověk, který je obnoven k Božímu obrazu, zdržet se hříchu? 1 Jana 3,5.6

Snažíme se ze všech sil dosáhnout postavy mužů a žen v Kristu? Usilujeme o jeho plnost a snažíme se získat určený cíl — dokonalost jeho charakteru? Až Boží lid dosáhne tohoto cíle, budou věřící zapečetěni. Naplnění Duchem Božím budou dokonalí v Kristu a Boží anděl bude moci říci: Dokonáno je.

3. Část Kristova těla

Jakou obraznou řečí nás Pavel poučuje o úzkém vztahu věřících k Ježíši? 1 Kor 12,11—13.27

Jádrem Pavlova učení o novém životě je pozvání, že věřící je částí těla Kristova.

Apoštol Pavel používá výraz „tělo Kristovo“ ve svých epištolách čtyřem sborům. Nové stvoření je spojeno s osobou a životem Ježíše Krista. Neznamená to především, že člověk patří k určité společnosti věřících, jak se to později vykládalo. Především jde o to, že nové stvoření je duchovně spjato s Kristem. Spojení se spoluvěřícími je jen následkem tohoto prvořadého spojení a nikoli obráceně. Povšimněme si, že Písmo nazývá toto spojení s Kristem „jedním tělem“, tudíž podobně, jak na jiném místě Písmo nazývá „jedním tělem“ jednotu muže a ženy.

Jak se člověk stává a jak zůstane částí těla Kristova? Řím 6,4

Když se odevzdáme Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle se sjednotí s jeho vůlí, naše mysl s jeho myslí, celé naše myšlení ovládá on, žijeme jeho životem. To je význam oblečení roucha spravedlnosti.

4. Společenství s jinými. 1 Jana 1,6.7

Mít účastenství těla Kristova znamená mít účast na životě jiných. V čím užším společenství žije člověk s Kristem, tím v těsnějším obecnství žije také s druhými lidmi. Kdyby někdo tvrdil, že zůstává v Kristu a stranil by se jiných lidí, klame sebe i ostatní. Společenství však neznamená jen naše vztahy k jiným lidem, ale život v obecnství s nimi.

Jaké je naše společenství s jinými? 1 Jana 4,7

Jaká má být láska k našim spolubližním? Mat 5,38—48

Tato láska je důkazem jejich uřednictví. „Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci“, pravil Ježíš, „budete-li míti lásku vespolek“ (Jan 13,35). Jsou-li lidé navzájem spojeni ne násilím nebo sobeckými zájmy, ale láskou, dokazují tím, že na ně působí vliv, který je nad veškerým lidským vlivem. Tato jednota, všude, kde se vyskytne, je důkazem, že v lidech se obnovuje obraz Boží a že se uplatňuje nová zásada života.

5. Boží vyslanec. 2 Kor 5,17.18

Kdo se spojil s Kristem, spojil se také s jeho dílem. „Láska zajisté Kristova víze nás.“

Čím pověřil Ježíš své učedníky? Mat 28,18—20

V poslání rozlišujeme zvěstování (evangelizaci, učení), službu (uzdravování, pomoc, zvěstování atd.) a obecenství (církvev, bohoslužba, společenství). Zvěstování bez služby a obecenství podobá se „zvučícímu kovu“. Služba a obecenství bez jasného a přesvědčivého zvěstování Božího slova jsou rovněž málo účinné.

Jaký je vztah mezi misijním posláním a obnovou Božího obrazu v člověku? 2 Kor 5,18

Tak jako Kristus zjevoval Otce, tak my máme zjevovat Krista. Celá Kristova církev a každý následovník Páně je nebeským zprostředkovatelem Božího zjevení člověku. Andělé slávy chtějí vašim prostřednictvím šířit nebeské světlo a moc hynoucím lidem.

6. Očekávání Pána

Co má vynikat v křesťanském chování z hlediska obecenství? Tit 2,11—13

Když Adam zhřešil, schoval se před Bohem. Toto stanovisko je příznačné pro všechny, kteří neusilují o obnovu Božího obrazu ve svém životě. Ba někteří se posmívají představě, že by Kristův příchod byl tak blízký (2 Petr 3, 3.4). Čím více se v nás obnovuje obraz našeho Stvořitele, tím vroucnější bude naše touha po spojení s ním.

V šesti podobenstvích zdůraznil Ježíš důležitost připravenosti a bdělosti: vrátný (Mar 13,34—37), hospodář (Mat 24,43.44), věrný a nevěrný služebník (Mat 24,45—51), deset panen (Mat 25, 1—13), hřivny (Mat 25,14—30), ovce a kozli (Mat 25, 31—46).

Jak připravuje Kristus dnes svět na svůj příchod na tuto zemi? Zj 14,6.7

Ti, kteří chtějí mít podíl na požehnání Spasitelovy pro-

střednické služby, neměli by dovolit, aby jim cokoli bránilo v cestě za dokonalostí. Žijeme ve velkém dni smíření. Ti, kteří chtějí, aby jejich jména zůstala zapsána v knize života, měli by nyní, pokud ještě trvá čas milosti, přijít k Pánu v opravdovém zármutku a skutečném pokání.
